

HERBÁR
MYŠLIENOK

*Ľubomíra
Stančeková 3.*

HERBÁR MYŠLIENOK

*Ľubomíra
Stančeková 3.*

WWW.EVANJELIZACIA.EU

Cenzor:

prof. Jozef Jarab, PhD., 30. 1. 2013

NIHIL OBSTAT:

Spišská Kapitula 28. 2. 2013

Doc. Jozef Biel'ak, PhD

IMPRIMI POTES:

Bratislava č. 32/2013, zo dňa 2. 4. 2013

P. ThLic. Jozef Noga, CM.

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Grafická a jazyková úprava: Júlia Kubicová

ISBN: 978-80-89570-01-0

EAN: 9788089570010

MEMENTO NA ZAČIATOK

Vieme, že bratia a sestry, ktorí s nami žili na zemi v tej istej Cirkvi, zostávajú s nami spojení aj po svojom odchode z tohto sveta. Medzi všetkými Božími deťmi je stále spolužitie a trvalé spoločenstvo. V Cirkvi túto vieru vyznávame aj naplno prežívame.

Veľkú Božiu rodinu tvoria akoby tri skupiny svätých:

- svätí v nebi - OSLÁVENÁ Cirkev
- duše v očistci - OČISŤUJCA Cirkev
- kresťania na zemi - PUTUJÚCA Cirkev

Spoločenstvo svätých je spolužitie všetkých členov veľkej Božej rodiny: svätých v

nebi a duší v očistci, s nami, čo ešte žijeme v pozemskom putovaní.

Naše spoločenstvo so svätými v nebi spočíva v tom, že si ich uctieваме, utiekame sa k nim a napodobňujeme ich príklad. Svätí z neba nám pomáhajú svojím orodovaním.

Na Slovensku si osobitne uctieваме, okrem Panny Márie, sv. Cyrila a Metoda, hlavných patrónov národa, sv. Gorazda, sv. košických mučeníkov, sv. Andreja - Svorada a Benedikta, a našich osobných patrónov, ktorých sme dostali pri krste a birmovaní.

Aj so zosnulými, ktorí nás predišli do večnosti so znakom viery, udržujeme spoločenstvo lásky. Pomáhame dušiam v očistci

a modlitbami skracujeme ich tresty, ktoré si odpykávajú za hriechy z pozemského života.

Spoločenstvo putujúcich pomáhajú upevňovať tri putá:

- spolupatričnosť
- spolucítenie
- spoluzodpovednosť

Spolužitie medzi sebou na zemi uskutočňujeme podľa prikázania lásky: navzájom sa milujeme, vzájomne si pomáhame, znášame ťarchy jeden druhého a ochotne si slúžime.

Cirkev je „spoločenstvo svätých“. Tento výraz označuje predovšetkým „sväté veci“ (sancta) a najmä Eucharistiu, ktorou sa predstavuje a utvára jednota veriacich, ktorí

tvoria v Kristovi „telo“. Tento výraz označuje aj spoločenstvo „svätých osôb“ sancti v Kristovi, ktorý „zomrel za všetkých“, takže to, čo každý robí alebo trpí v Kristovi a pre neho, prináša úžitok všetkým (*KKC, 960-961*).

Veríme v spoločenstvo všetkých veriacich v Krista, čiže tých, ktorí putujú na tejto zemi, tých, čo sa po skončení života očisťujú, i tých, čo požívajú nebeskú blaženosť, a všetci spolu tvoria jednu Cirkev.

Takisto veríme, že v tomto spoločenstve nám pomáha milosrdná láska Boha a jeho svätých, ktorí ustavične a ochotne vypočúvajú naše prosby (*KKC, 962*).

Francúzsky prírodovedec, popularizátor prírodných vied Jean Henri Fabre (1823-1915), sa na starobu utiahol do svojho rodiska, kde rád debatoval s tamojším kňazom. Jedného dňa sa dôstojný pán ponáhlal domov s tým, že si musí pripraviť nedeľnú kázeň. „O čom budete kázať?“ - pýta sa Fabre. „O božskom pôvode Cirkvi“ - odpovedal dôstojný pán. „A čo by ste povedali, pán Fabre, na túto tému veriacim vy?“ - pýta sa kňaz. „To je veľmi ľahké“ - odpovedal učenec. Povedal by som: „Vezmite, povedzme z našej dediny 12 mužov, školte ich tri roky, potom ich postavte na námestie De la Concorde v Paríži a nech prehlásia: „Teraz zakladáme nové náboženstvo! O dvetisíc rokov nech sa urobí vyúčtovanie,

čo sa stalo s tými dvanástimi a s ich novým náboženstvom!“ Zaujímavý, ale aj fundovaný pohľad na Cirkev.

Čo je Cirkev?

Náš vynikajúci, pritom stále zvedavý katechizmus na otázku: „Čo je putujúca Cirkev“, odpovedá: „Putujúca Cirkev je spoločnosť na zemi žijúcich ľudí, ktorí:

1. sú pokrstení
2. veria učeniu Ježiša Krista (ak dosiahli užívanie rozumu)
3. uznávajú za svoju viditeľnú duchovnú hlavu pápeža.

Duchovne patria do putujúcej Cirkvi aj nepokrstení, ak úprimne túžia poznať pravdy, ktoré Boh zjavil, a tieto pravdy nezauja-

to hľadajú.“ (*Malý katechizmus, SSV Trnava 1971, otázka 118*)

Sv. Pavol to vyjadril slovami: „To, čo je v ňom neviditeľné, jeho večnú moc a božstvo, možno od stvorenia sveta rozumom poznávať zo stvorených vecí; takže nemajú výhovorky“ (*Rim 1,20*). A Svätý Otec bl. Ján Pavol II. v apoštolskom liste *Novo millenio ineunte* píše: „Nespočetní synovia a dcéry Cirkvi sa vydali akoby po stopách svätých a vystriedali sa tu pri hroboch apoštolov, naplnení túžbou vyznať svoju vieru, vyspovedať sa zo svojich hriechov a prijať spásonosné milosrdenstvo. Bol som tohto roku dojatý nielen pohľadom na zástupy, ktoré naplňali Námestie svätého Petra po-

čas mnohých bohoslužieb, ale nezriedka som sa pozeral aj na dlhé zástupy pútnikov, ktorí pokorne čakali, aby mohli prejsť Svätou bránou.

Snažil som sa predstaviť si životnú históriu každého z týchto pútnikov, ktorú tvoria úzkosti i bolesti. Históriu, ktorá sa stretla s Kristom, a ktorá sa - v dialógu s ním - znova vydala na cestu nádeje. Keď som pozoroval neustále prúdiace skupiny, získal som akoby plastický obraz putujúcej Cirkvi. Tej Cirkvi, ktorá sa nachádza, ako hovorí sv. Augustín „medzi prenasledovaniami sveta a útechami Boha“.

Cirkev je teda skutočne vznešená, Božsko - ľudská ustanovizeň. Je to Božská ustanovizeň preto, že ju založil sám Pán

Ježiš. Pán Ježiš najskôr prisľúbil sv. Petrovi, že sa stane hlavou Cirkvi. Bolo to v Cézarei, keď na otázku Pána Ježiša: „Za koho ma pokladáte vy?“, Šimon Peter odpovedal: „Ty si Mesiáš, Syn živého Boha!“ A na to Pán Ježiš reaguje slovami: „A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu. Teba dám kľúče od nebeského kráľovstva: čo zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi, a čo rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi“ (*porov. Mt 16,13-19*).

K samotnému ustanoveniu sv. Petra za hlavu Cirkvi prišlo až po Pánovom zmŕtvychvstaní pri Tiberiadskom jazere, keď mu Pán Ježiš po trojnásobnom vyznaní lásky zveruje tento úrad slovami: „Pas moje

baránky, pas moje ovce“ (*porov. Jn 21,15-17*).

Ten božský prvok v Cirkvi bol, je a navždy bude krásny, ako to vyjadruje sv. Pavol: „Pripravil si Cirkev slávnú, bez poškrvny, bez vrásky a bez akejkol'vek inej chyby, ale svätú a bez úhony“ (*Ef 5,27*).

Žiaľ, ten ľudský prvok v Cirkvi býval dosť často veľmi smutný. Stačí len zbežne prejsť dejinami Cirkvi a vidíme, koľko smutných, ba čiernych stránok ľudia napísali aj do dejín Cirkvi. Hneď v začiatkoch sa začali objavovať rôzne bludy. Už apoštoli museli neraz proti bludárom prísne zakročiť! Prišiel arianizmus a mnohé ďalšie pohoršlivé správania nezodpovedných členov Cirkvi tak zo strany predstavených ako aj jednoduchých veriacich. Prišlo aj tzv.

čierne storočie, storočie veľkého úpadku pápežstva. Dejiny poznajú aj dvoj a troj-pápežstvá... Napokon, aj Hus a Luther boli katolícki kňazi...

Cirkev však prekonala všetky ľudské biedy zadarmo za zvláštnej pomoci Ducha Svätého, lebo: „Pekelné brány ju nepremôžu...“ (*Mt 16,18*) a: „Hľ'a, ja som s vami až do skončenia sveta“ (*Mt 28,20*).

Kedysi som čítal príbeh, ako sa malý chlapec bavil na lodi: škriabal sa po stožiari, pobehoval, šantil... Strhla sa však búrka a povíchrca. Pasažieri sa utiahli do podpalubia - do kajút. Chlapec však zostal vonku. Márne na neho volali, aby sa schoval, že mu hrozí veľké nebezpečenstvo. On šantil

d'alej a na varovania odpovedal: „Ja sa ne-
bojím. Ved' pri kormidle lode je môj otecko.
Keby mi hrozilo nebezpečenstvo, on by mi
to určite povedal!“

Priatelja, je krásne plaviť sa aj v rozbú-
renom mori, keď máme istotu, že loďka, na
ktorej plávame, sa nemôže potopiť. A tou
loďkou je Cirkev a pri jej kormidle je On:
PÁN JEŽIŠ.

Márne si dal Dioklecian raziť mince: Na
pamiatku zničenia mena kresťan... Márne
nepriateľskí hrobári kopali hroby Cirkvi.
Ona je tu, a po nich niet ani pamiatky.

Žijem ako milované Božie dieťa, ako
verný brat a sestra Pána Ježiša, a som krás-
nym chrámom Ducha Svätého? Neraz má-

me veľkú chuť a odvahu kritizovať všetko, čo sa deje v Cirkvi. Nuž, treba nemilosrdne začať od seba! Neraz chcem byť reformátorom Cirkvi! Aj tu treba začať od seba.

Nech ratolesť, ktorou som na strome Cirkvi, je vždy zelená a prinášajúca bohaté ovocie dobrých skutkov! Nech úd, ktorým som ja na tajomnom Kristom tele, je vždy životaschopný, angažujúci sa do náboženského života farského spoločenstva! Kiež som takým užitočným členom Kristovej Cirkvi ako bol ctihodný otec biskup Vasil Hopko a ctihodná rehoľná sestra Zdenka.

Kráčajme k večnému domovu, k završeniu Cirkvi v nebeskom kráľovstve podľa ich vzoru. Oni nám zaiste pomôžu k vytúženému.

mu cieľu svojim účinným príhovorom pred trónom Najvyššieho.

Vidíme, že aj smrť je zisk a život je trest. Preto aj Pavol hovorí: „Pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“

Čo je Kristus, ak nie smrť tela a duch života? A preto s ním zomrime, aby sme s ním žili. Denne a s radosťou by sme si mali navykať v istom zmysle zomierať, aby sa takýmto odlučovaním od telesných žiadostí učila naša duša oslobodzovať sa, a akoby vyzdvihnutá tam, kde sa nedostanú pozemské chůtky a nemôžu si ju podmaniť, prijímala podobu smrti, aby ju nestihol trest smrti.

Lebo zákon tela odporuje zákonu mysle
a vydáva ju zákonu omylu. Aký je liek? „Kto
ma vyslobodí z tela smrti? Božia milosť
skrze Ježiša Krista, nášho Pána.

Memento pre nás živých:

Pochopme, čo nás teda spája s

- Cirkvou putujúcou
- Cirkvou očisťujúcou
- Cirkvou oslávenou.

CIRKEV *putyica*

WWW.EVANJELIZACIA.EU

CIRKEV PUTUJÚCA

1. Ak Ježiš hovorí, že sa máme usilovať vojsť tesnou bránou, nutne sa musíme usilovať ísť v jeho šľapajach aj po jeho ceste. A jeho šľapaje majú podobu ľudských nôh: sú dvojce, a stopy od nich vedú iba jedným smerom, vždy iba dopredu. Nikdy nie doľava, alebo doprava, alebo dozadu.

2. Naša viera nemá byť zužovaná na priestory kostolov, ale má byť preniknutá celým našim pozemským životom.

3. Povolanie k svätosti, teda k spoločenstvu s Bohom je súčasťou tohto večného Božieho plánu, ktorý v sebe zahŕňa všetkých mužov a ženy sveta, pretože je univerzálnym povolaním.

4. Život viery je vecou okamihu. Znamená to, ako sa život skladá z jednotlivých udalostí, tak aj život viery pozostáva z okamihov. Čo sa zamešká v okamihu, to nenavrátí nijaká večnosť. Náš život viery treba posudzovať podľa toho, ako sa prejavuje v okamihu. Od okamihov závisí naša večnosť, naša spása.

5. Boh nikoho nevylučuje, pretože jeho plán je iba láskou.

6. Kresťan je povolaný vždy hovoriť pravdivo a čestne, zvažovať svoje vystupovanie a konanie. Pán Boh posielá človeka k človeku, aby približoval druhému človeku Božie kráľovstvo, aby približoval toto Kráľovstvo svedectvom slova a skutku, slova pravdy a skutku lásky.

7. Žijeme v časoch poznačených znameniami sekularizmu. Zdá sa, že Boh sa akoby stratil z pohľadu mnohých ľudí: stal sa pre nich skutočnosťou, voči ktorej zostávajú indiferentní.

8. Ako je Boh prísny k pyšným a odopiera ich žiadosti, tak je láskavý a štedrý k pokorným.

9. Človek digitálnej éry, rovnako ako človek, ktorý žil v jaskyni, hľadá v náboženskej skúsenosti prostriedok prekonania svojej ohraničenosti a získania väčšej stability pre svoj neistý pozemský život. Okrem toho, život bez horizontu večnosti postráda naplnenie a aj šťastie, po ktorom všetci túžime, a ktoré je spontánne orientované do budúcnosti, do zajtrajška, ktorý má ešte len prísť.

10. Tak ako správne povedal Šalamún. Ľudské srdce nikdy nenájde pravý pokoj, dokiaľ sa nevyprázdni od toho, čo nie je Boh a dokiaľ nenechá všetko miesto jeho svätej láske. Túto milosť môžeme od Boha dosiahnuť opätovnými modlitbami.

11. Na zemi je ustanovené Božie kráľovstvo. Vláda večná, univerzálna, harmonická so sviatosťami, zákonmi, pravidlami a s láskou, ktorá riadi naše vzťahy. To kráľovstvo je svätá katolícka apoštolská Cirkev, ktorá vždy uchováva v sebe pokoj, radosť a Božie požehnanie. Naša zem, naši predkovia, vždy boli v tesnom spojení s Kristom a jeho Cirkvou. A len v tomto vzťahu rástla, mocnela a plodila svojich slávnych synov.

12. Keď prosíme Boha o časné veci, vždy musíme o ne prosiť odovzdané a s podmienkou, že osožia našej duši. A keď nám ich Boh odoprie, budme presvedčení, že nám ich odopiera z lásky, pretože vie, že by ohrozili naše duchovné blaho.

13. Všetka svätosť a dokonalosť lásky závisí od zjednotenia našej vôle s Božou vôľou.

14. Človek vie, že sám nedokáže odpovedať na svoju hlbokú túžbu po poznaní. Keď sa pokúša nahovárať si, že nikoho nepotrebuje, zisťuje, že sám sebe nestačí. Potrebuje sa otvoriť pre druhého, pre niečo alebo pre niekoho, kto mu dokáže darovať to, čo mu chýba: musí vyjsť sám zo seba v ústrety Tomu, ktorý dokáže naplniť šírku a hĺbku jeho túžby.

15. Je dôležité, aby sme práve v tomto období boli pozorní voči kráse stvorenia a vnímali v jase tejto nádhery Božiu tvár.

16. Ako je isté, že je Boh verný vo svojich zaslúbeniach, rovnako musí byť istá naša dôvera, že nás vypočuje, keď sa k nemu modlíme. A hoci bývame často suchopárni, alebo rozrušení nejakým pokleskom, a preto pri modlitbe nazakúšame takú citovú dôveru, ako by sme si priali, predsa sa núťme do modlitby, a neprestávajme v nej, pretože Boh neostane dlžný vypočutie. Ba splní naše prosby ešte skôr, lebo prosíme s väčšou nedôverou v seba, a dôverujeme len v dobrotu a vernosť Boha, ktorý slúbil vypočutie každému, kto ho prosí.

17. Nemali by sme obmedziť svoje prosby na malé veci. Je lepšie modliť sa ako rozmýšľať.

18. Všetka naša sila, záleží v tom, že zložíme svoju nádej v Boha a že mlčíme, (že sme tichí), to znamená, že odpočívame v náručí jeho milosrdenstva a nedúfame vo svoju vlastnú obratnosť ani v ľudské prostriedky.

19. Dnešný človek je ochotný uveriť všetkému, čo mu predloží veda. Je schopný uveriť dnes tomu, čomu ešte včera neveril. Dnes verí tomu, čo ešte včera zavrhoval. Aká to ľahkovernosť, aká to pretváрка, aký to nerozum.

20. Boh pokladá za zradcu toho, na koho doliehajú pokušenia a neprosí ho o pomoc.

21. Pri vzájomných stretnutiach si často prajeme šťastie a pokoj. Je to prirodzené, pretože len v atmosfére pokoja a šťastia môže človek žiť pekný život. Túto myšlienku však môžeme dotiahnuť ešte ďalej - pokoj, šťastie, láska, sú Božie vlastnosti. Kde ich nájdeme, tam nachádzame Boha. Potom aj odstraňovanie všetkého, čo nedovoľuje vstúpiť týmto vlastnostiam do života, je vlastne putovaním k Bohu. Jednu z tých prekážok, ktorú môžeme prekonať je, že sa naučíme veľkodušne odpúšťať.

22. Keď sa duša v pokušení odporúča Bohu, a s jeho pomocou mu odporuje, postupuje v dokonalosti a vrúcne sa zjednocuje s Bohom.

23. Ostatné známky našej spásy sú všetky neisté a vratké; že však Boh vypočuje toho, kto ho prosí s dôverou je istá neomylná pravda, ako je neomylné, že sa Boh nemôže spreneveriť svojim sľubom.

24. Niet neveriacich. Každý verí. Je len otázka, komu a čomu človek verí. Bud' verím v menlivé mienky menlivých ľudí, bud' verím Kristovi, ktorý ostáva ten istý naveky. Bud' verím ľuďom, alebo verím Bohu. Tretej cesty niet.

25. Boh nepočuje prosbu pyšných, ktorí sa spoliehajú na vlastné sily a preto ich necháva v ich biede. Avšak, ak nebudú mať Božiu pomoc, iste v tomto stave zahynú.

26. Ľudia, aj tí najbohatší, najzámožnejší a najštedrejší, bývajú pri udeľovaní almužny opatrní a väčšinou dávajú menej, ako od nich prosebník žiada. Nech je ich bohatstvo akokoľvek veľké, predsa nikdy nie je nevyčerpatel'né a menší sa tou mierou, koľko z neho rozdávajú. Boh však dáva svoje dary, keď ho prosíme, v hojnosti, to znamená štedro. Dáva vždy viac, ako ho žiadame, pretože jeho bohatstvo je nekonečné. Čím viac dá, tým viac mu ostane na rozdávanie: „*Lebo ty, Pane, si dobrý a láskavý a veľmi milostivý voči všetkým, čo ťa vzývajú*“ (Žalm 86,5).

27. Boh nás neučil modliť sa len slovami, ale aj skutkami.

28. Je dôležité prijať skutočnosť, že cesta vykúpenia je tiež našou cestou, pretože Boh chce slobodné stvorenia, ktoré slobodne povedia „áno“. Táto cesta bola predovšetkým jeho cestou. Sme v jeho rukách a naša sloboda je otvorenou cestou k nemu. Kráčajme po tejto ceste vykúpenia, a idúc spolu s Kristom budeme vnímať, ako sa vykúpenie realizuje.

29. Koho naplnil Duch Svätý, hovorí rozličnými jazykmi. Rozličné jazyky, to sú rôzne svedectvá o Kristovi, ako pokora, chudoba, trpezlivosť a poslušnosť. Hovoríme nimi vtedy, keď ich ukazujeme iným na sebe.

30. Katolícka charizmatická obnova nemá monopol na Božiu milosť, lebo nám nepatrí. Boh rozdeľuje, koho si vyvolí a komu udelí svoju milosť.

31. V celých dejinách spásy, v ktorých sa Boh priblížil k nám, a s trpezlivosťou očakáva naše časy, má pochopenie pre naše nevernosti, povzbudzuje nás v našom úsilí a vedie nás.

32. Dôležité je uvedomiť si, že i od nás sa bude na konci nášho života požadovať úroda. Aká bude jej kvalita a aká bude jej hodnota, záleží predovšetkým na každom jednom z nás.

33. Človek nenájde seba samého, ak ostane uzavretý v sebe, vo vlastnom seba-potvrdzovaní. Nájde sa, iba ak vyjde zo seba. Iba ak zanecháme seba, skutočne sa nájdeme.

34. Nie je chybou, primerane sa starať o časný majetok. Chybou by bolo - žiadať a vyhľadávať časný majetok ako hlavnú vec a starať sa oň nezriadene, ako by bol naším jediným dobrom. Preto, keď prosíme Boha o tieto časné veci, vždy musíme o ne prosiť odovzdane a s podmienkou, že osožia našej duši. A keď nám ich Boh odoprie, budme presvedčení, že nám ich odopiera z lásky, pretože vie, že by ohrozili naše duchovné blaho.

35. Mnohí ľudia, keby boli chorí alebo chudobní, neupadli by do hriechov, ktorých sa dopúšťajú, keď sú zdraví a bohatí. Preto Boh odmieta vypočuť mnohých, ktorí ho prosia o zdravie tela alebo o majetok. Vie, že keby boli vypočutí, stratili by jeho milosť alebo by aspoň zvlažneli v duchovnom živote. Pravda, tým nechcem tvrdiť, že by bolo chybou prosiť o veci potrebné k časnému životu, pokiaľ nie sú prekážkou večnej spásy.

36. I v pokušeniach musíme prosiť Boha s odovzdanosťou do jeho vôle asi takto: „Pane, zbav ma tohto súženia, ak to osoží mojej duši. Keď nie, daj mi aspoň silu k odporu.“

37. Často prosíme Boha, aby nás oslobodil od nejakého pokušenia, a Boh nás nevypočuje ani vtedy. Dopúšťa, aby nás pokušenie sužovalo ďalej. Bud'me si istí, že i v takom prípade to Boh dopúšťa pre naše dobro. Od Boha nás nevzd'aľuje pokušenie a zlé myšlienky, ale súhlas so zlom. Preto takú prosbu Boh nevypočuje.

38. Zbožne sa modliť znamená pokorne a dôverne, vytrvalo znamená bez prestania až do smrti.

39. Prijat' Boha za svojho jediného Pána a milovať ho, je jedinou cestou k prežitiu. Nevzdorujme mu, ale poddajme sa mu, lebo on je náš Otec.

40. Človek v sebe nesie zmysel pre nekonečno, nostalgii večnosti, hľadanie krásy, potrebu lásky a tiež túžbu po svetle a pravde, ktorá ho dvíha k Absolútnu.

41. Reč je živá vtedy, keď hovoria skutky. Nech prestanú, prosím, slová a nech hovoria skutky. Máme veľa slov, ale skutky nijaké. Preto nás Pán preklína, lebo preklial aj figovník, na ktorom nenašiel ovocie, ale iba lístie.

42. Človek všetkých čias sa modlí, pretože nemôže robiť iné ako pýtať sa, aký je zmysel jeho existencie, ktorá zostáva nejasná a bezútešná, ak nie je prepojená s mysteriôm Boha a jeho plánom pre svet.

43. Rozhodni sa jasne - verím v Boha. To potom pre teba znamená, že Boh je tvoj jediný Spasiteľ. Tomuto Stvoriteľovi mojej duše musím prenechať celý svoj život. Boh je môj Pán.

44. Boh všetko riadi. Problémom mnohých z nás je, že neveríme, že Boh otvorí náruč a vyleje na nás svoje milosti, že ich nebudeme mať ako prijať. Ale Boh je verný svojmu slovu. Boh nedokáže klamať a jeho sľuby sú hodnoverné.

45. Šťastie sa rodí v srdci. Ak túžby a priania nie sú súčasťou našej snahy rozvíjať svoju identitu a žiť svoj život, neurobia nás šťastnými.

46. Ticho nám dáva priestor, aby sme rozobrali svoje sny, rozvinuli svoje predstavy, sledovali stopy svojich myšlienok, skúmali svoje pocity, a tak spoznali, aké sú naše potreby a túžby. Ticho je kľúčom k tomu, aby sme dokázali lepšie a kvalitnejšie prežívať život. A nakoniec, ticho nám dáva priestor, aby sme prehodnotili svoje ciele a upravili ich podľa svojich aktuálnych potrieb a možností.

47. Príťažlivosť k Bohu, ktorú on sám vložil do človeka, je dušou modlitby, ktorá na seba berie rozličné formy a spôsoby podľa historického obdobia, a konkrétneho okamihu, milosti, ba aj hriešnosti, v ktorej sa daný človek modlí.

48. Modlitba ako spôsob navyknutia si prebývať spolu s Bohom, vytvára mužov a ženy, ktorí nie sú vedení sebeckým, žiadostou vlastniť, smädom po moci, ale nezištnosťou, túžbou milovať, smädom po službe, oživovaní samotným Bohom. Iba takto môžeme priniesť svetlo do temnoty tohto sveta.

49. Človek, ktorý nedokáže prijať seba, je vnútorne rozpoltený, chýba mu pokora a vdornosť, nie je spokojný so svojím životom a z dôvodu frustrácie posudzuje iných, a viac sa zaoberá životom iných, než, aby žil svoj vlastný život. A tak sa uzatvára do kruhu nespokojnosti, hnevu, agresie a depresie. Ale: „Nesúd', aby si nebol súdený...”

50. Neexistuje recept na rýchle dosiahnutie šťastia, a dokonca ani neexistuje všeobecný návod, ako ho získať. Existuje len niekoľko usmernení, pretože cesta k šťastiu je vpísaná do nášho srdca a je rovnako jedinečná, ako naša identita. Keď objavíme - kto sme (naša identita), po čom túžime (čo nás naplní) a kam kráčame (kým sa môžeme stať), objavíme svoj vlastný recept na šťastný život.

51. Ľudský život je spleťou dobra a zla, nezaslúženého utrpenia i radosti a krásy, ktoré nás spontánne a neodolateľne pohýňajú, aby sme od Boha žiadali svetlo a vnútornú silu, ktoré nám pomáhajú na zemi a odhaľujú nádej, presahujúcu hranice smrti.

52. Keď prijmem sám seba, potom získam reálny pohľad na to, kto som, a vďaka tomu dosiahnem vnútorný pokoj, a zároveň keď prijmem zodpovednosť za svoj život, potom ho prijmem ako výzvu k napredovaniu, aby som vnútorne rástol. Rásť môžem len vtedy, keď mám reálny pohľad na seba. Som jedinečný a nenahraditeľný...

53. My sme slabí, ale Boh je mocný. Ak ho prosíme o pomoc, dáva nám svoju silu a potom všetko môžeme,

54. Je ťažké zjavovať pravdu nebeského kráľovstva ľuďom, ktorí sú zahľadení na pozemské kráľovstvo, pre ktorých náboženstvom je hojnosť a kostolmi banky.

55. Aj dnes máme Herodesov. Počnúc od vládnych činiteľov, ktorí navrhujú a odsúhlasia zákony proti životu, cez vedcov, ktorí zabúdajú na Hippokratovu prísahu, že ľudský život budú chrániť a nie zabíjať, až po tých, ktorí z rôznych príčin vraždia nenarodených, ale i starých a chorých. Herodesmi sú aj tí, čo mlčia z rôznych príčin a pohnútok, len aby im ich pohodlie, falošné šťastie, slávu, krásu a moc niekto a niečo nenarušilo.

56. Nebojte sa! Nebojte sa vyznať svoju vieru konkrétnymi skutkami, postojmi a osobným svedectvom. Takýmto spôsobom sa evanjelium ohlasuje najúčinnnejšie.

57. Slúžiš Bohu alebo svojim ambíciám? Raduješ sa z toho, keď sú iní požehnanejší než ty? Dokážeš ustúpiť, aj keď vieš, že si v práve? Jedným z najväčších nepriateľov Božích zaslúbení je náš rozum a vôľa.

58. Človek, ktorý potláča svoju túžbu, nahrádza ju vášňou. Vášeň je vždy prejavom potlačenej a nepriznanej túžby. Ak naplníme svoju túžbu, pocítíme spokojnosť, ale vášeň nedokážeme naplniť. A snaha naplniť ju, ochromí náš život. A postupne sa stáva negatívnou náplňou života.

59. Je veľmi dôležité, aby sme sa naučili byť s Bohom a tak videli nádheru života s ním, čo je vlastne vykúpením.

60. Keď v konkrétnom okamihu povie-
me svoje „nie“ zlobe, sebecku, pýche, ne-
láskavosti, hnevu, jedným slovom k svojmu
ja, a povieme „áno“ tomu, čo stojí nad hne-
vom, nad mojím ja - Bohu, vtedy je môj
život viery zdravý a nasmerovaný na večný
život.

61. Naučme sa žiť s Bohom ako vták,
lietať... na krídlach myšlienok a slov lásky.

62. Človek má v sebe zakorenenú hrieš-
nu túžbu, stále komentovať správanie i-
ných. Dokážeme sa pozerieť na všetko oko-
lo seba, na každý ľudský počin, na každé
správanie blížneho, no pozerieť na svoje ko-
nanie nemáme chuť.

63. Aj dnes máme mudrcov, ktorí správne rozlišujú Božie od ľudského a nasadzujú svoje životy, česť, zdravie, aby získal človek večný život. Nič, ani moc, sláva, bohatstvo... ak nie sú v spojení s Bohom, pre nich nič neznamenajú. Áno sú to aj politici, vedci, umelci, lekári, i jednoduchí ľudia. Ich česť je plniť Božiu vôľu.

64. V procese duchovného rastu ide o to, aby sme porozumeli, ako prebieha; ako nás Boh vedie a vychováva v jeho škole; akú úlohu v tom zohráva Božie povolanie - jeho plán s nami; čo všetko a ako si Boh používa na to, aby sme mali možnosť rásť v každom ohľade v Krista...

65. Je dôležité snívať, a svoje sny uskutočňovať, spoznávať a naplňovať svoje túžby, a tiež plniť svoje želania. Ale to nie je podstata šťastia. Ak by sme ostali len na tejto rovine, potom sa staneme otrokom svojich túžob a prianí. Šťastie sa rodí v srdci. Ak túžby a priania nie sú súčasťou našej snahy rozvíjať svoju identitu a žiť svoj život, neurobia nás šťastnými.

66. Negatívne zmýšľanie, správanie, postoje, žitý negatívny život človeka je nešťastie pre dušu i telo, nás i okolie.

67. Byť zodpovedný za svoj život, znamená uvedomiť si svoje potreby a túžby a usilovať sa o ich naplnenie.

68. Nesmieme si zakladať na tom, že sme boli pokrstení, a tak patríme Bohu, ale náš krst musíme žiť. Život veriaceho kresťana je hodný odmeny alebo trestu. A preto nad všetko, prečo pracujeme, čo chceme, čo vlastníme, nad všetko postavme jeden cieľ, konečný a pravý, a to: plnenie Božej vôle vo všetkom.

69. Každý môže správnosť svojej cesty poznávať podľa toho, že sa každý deň „rodí“ do krajších životných podmienok a má v duši stále viac pokoja. Takto spoznáme aj my správnosť svojho duchovného úsilia. Nevzdajme sa, prosím, kým svoj cieľ nedosiahneme.

70. Ovocím skutočného obrátenia je "návrat do seba".

71. Usilujme sa, aby sme sa aj v tejto tak uponáhľanej dobe dokázali na chvíľu zastaviť. Aby sme aspoň vo sviatočné dni dokázali vypnúť od každodenného kolotoča, našli si čas na Boha i na blízkych, prispievali k budovaniu nebeského kráľovstva už tu na zemi.

72. Pokiaľ druhí nechcú prijať moje evanjelium, napríklad necitlivo vnucované, potom je to, samozrejme, nie ich chyba, ale moja. Koniec koncov, to už Ježiš predpovedal a on sám dopadol fiaskom. Teda nič nové pod slnkom.

73. Vo svojom duchovnom živote potrebuješ rásť a nie prešľapovať na mieste (rásť do hĺbky, do zrelosti) = zrelosť sa prejavuje prinášaním ovocia, mal by si vedieť, keď sa pozrieš na svoj život, či prinášaš ovocie, a či je to ovocie zrelé... Zrelosť = vieš, kde je cieľ a kráčaš k nemu, snažíš sa byť dobrý vo všetkých oblastiach svojej osobnosti a nemať vážne trhliny vo svojom živote alebo charaktere.

74. Kvalita života závisí od kvality srdca.

75. Prirodzeným následkom skutočného duchovného života je nielen záujem o duchovno, ale aj o hmotu a jej celkové zušľachtovanie.

76. Dobrá časné nám Boh niekedy odopiera, aj keď o ne prosíme, lebo vidí, že by škodili našej duši. Pokiaľ ide o duchovné dary, nie je jeho prisľúbenie o splnení podmienené, lež úplné.

77. Skúsenosť všetkých, ktorí si zvolili nepočúvať Boha, keď k nim v srdci hovoril, bola vždy rovnaká. Spoznali trpkú pravdu, že mimo Boha niet pravého a kvalitného šťastia. Ďaleko od Boha môžeme zbierať len plánky, horké a trpké ovocie, a skončiť ako márnوترatný syn, ktorý ďaleko od domova svojho otca pásol svine a túžil aspoň nasýtiť sa strukmi, ktoré svine žrali, ale nik mu ich nedával...

78. Skutočné šťastie dosiahnem vtedy, keď rozviním svoju identitu v prospech spoločnosti, vďaka čomu dokážem v plnšej miere rozvíjať svoju identitu, a zároveň pocítim previazanosť s osudom sveta. Miesto, ktoré nám určil Boh, nik nebude môcť zastúpiť. Zodpovednosť z našej strany zaväzuje.

79. Prijatie blahoslavenstiev z nás nerobí ešte skutočných kresťanov, ale nám pomáha, aby sme ľahšie milovali blížneho a pomáhali mu, aby aj on - ten druhý, bol šťastný.

80. Vďačnosť učí pokore, robí človeka veľkým pred Bohom i ľuďmi.

81. Vo svojom tele sa cítim šťastný, ak som s ním v súlade, ak moja duša prebýva v tele, ak mám rád svoje telo, a v ňom seba samého. Nemôžem žiť duchovným životom, ak nedokážem prijať a do neho začleniť aj svoje telo. Starostlivosť o dušu a telo, ktorej súčasťou musí byť aj oddych, cvičenie (rast) a zdravá výživa (polievka pre dušu), je nevyhnutná pre plnosť života a dosiahnutie šťastia. Telo i duša sú darom Boha pre každého z nás.

82. Ak sa sústredím na to, čo práve napĺňa môj život, ak sa oddám životu a prekvapeniam, ktoré na mňa čakajú, potom sa otvorím pre šťastie. Denne šťastie klope na naše životy.

83. Každý milujúci človek sa snaží naplniť potreby tých, ktorých miluje. A dobro druhého, je pre neho dôležitejšie, než svoje vlastné. Ak však nie som schopný milovať seba, potom nie som schopný milovať, ani druhého človeka.

84. Aby sme mohli milovať a otvoriť svoje srdce pre druhého človeka, musíme sa najprv dotknúť svojho srdca. To, ako zaobchádzame so sebou, poznačí aj naše vzťahy.

85. Keď človek prijme seba a rozvinie svoju identitu, potom dosiahne šťastie, ktoré mu nikto nedokáže zobrať. Byť sebou.

86. Do ľudského srdca bola vložená túžba konať dobro, ktorá spolu s túžbou po láske, dáva najväčšie naplnenie, a tým aj pocit spokojnosti a šťastia.

87. Blahoslavenstvá slúžia na to, aby sme poznali pravdu o nás samých, a nie to, čo je pre nás výhodnejšie.

88. Pripomeňme si, že láska nám dáva skutočnú nádej, že prežijeme šťastný život. Najväčším šťastím, je milovať a byť niekým milovaný úprimnou láskou...

89. Ako požehnávať srdcom, ak nie je možné požehnávať slovami? Kde sa nedostanú slová, tam pomôže srdce.

90. Láska bez podmienok učí lásku dávať a prijímať, a to bez ohľadu na zásluhy, pretože je darom daným z lásky. Je najčistejším a najúprimnejším zo všetkých darov. Len láska bez podmienok dokáže oceniť, kým sme vo svojom srdci. Úprimná láska lieči tých, ktorí ju dávajú a zároveň aj tých, ktorí ju prijímajú. Je prameňom ľudskej zrelosti.

91. Izák obstál aj v tejto výzve. Odišiel a začal kopať studne. Boh od nás nikdy nechce, aby sme kempovali okolo svojho požehnania a usadili sa v komfortnej zóne úspechu. Chce, aby sme kopali studne pravdy pre ďalšie generácie.

92. Poznať Krista znamená oslobodiť sa od svojho egoizmu, lakomstva, pýchy, zmyselnosti, pohodlia, znamená to dovoliť povedať si pravdu - predovšetkým o nás samých, znamená to prijať pravdu - hoci aj nepríjemnú, ťažkú, nepohodlnú.

93. Kto sa cíti ako zatratený, ten už nie je zatratený, kto sa cíti ako svätý, ten ešte nie je svätý a kto sa cíti byť pokorný, nie je ním, lebo niektorí sú takí pokorní, až sú na to pyšní...

94. Žehnať srdcom znamená želať dobro, zdravie, pokoj, spásu, znamená myslieť na niekoho z hĺbky duše, a prednášať Bohu za neho svoje prosby.

95. Požehnávať srdcom znamená ticho a bez slov stáť pred Bohom a predkladať mu všetky svoje prosby. Boh vidí do nášho srdca a počuje naše prosby, aj to, za koho ich predkladáme.

96. Byť zodpovedný za svoj život, znamená uvedomiť si svoje potreby a túžby, a usilovať sa o ich naplnenie.

97. Ak túžby a priania nie sú súčasťou našej snahy rozvíjať svoju identitu a žiť svoj život, neurobia nás šťastnými.

98. Naša matka Mária je Boží dar, ktorý nám pomôže získať vnútorný pokoj a silu jej Syna.

99. Srdce je stredom ľudského života. V ňom sa stretávajú city aj myšlienky, rozhodnutia i túžby, spomienky aj nádeje i viera. Keďže srdce je aj strediskom lásky, ním sa požehnáva najlepšie.

100. Obrátiť srdce k Bohu znamená uvedomiť si, že Boh je tu, že hľadí na teba, že ťa jeho pohľad osvecuje, že je pred dverami tvojho srdca a čaká, aby si mu ich otvoril. Bohu otváraš srdce vtedy, keď si uvedomíš, že je pri tebe a upriamiš svoj pohľad na neho.

101. Ak prežívame vedome každú chvíľu, zakúsime, že Boh nám dáva silu a svetlo pre to konkrétne, čím kráčame.

102. Ak rozjímame o Ježišovi, poprosme, aby sme ho mohli vidieť očami jeho matky. Milosti dostávame jej prostredníctvom, preto prosme Máriu, aby bola s nami; neochráni nás od všetkých búrok, ale s ňou dosiahneme prístav skôr a bezpečnejšie.

103. Duch Svätý nám chce pomôcť odhaliť a dosiahnuť našu vnútornú krásu.

104. Nezabudni prosiť Pána, aby požehnával aj tvoje srdce. Jeho požehnanie čistí myseľ i podvedomie od zlých citov a fantázie, pomáha k víťazstvu dobra nad zlom a svetla nad tmou, naplňa srdce Božím pohľadom na život a svet.

105. Naša matka Mária je Boží dar, ktorý nám pomôže získať vnútorný pokoj a silu jej Syna. Ak kráčame pod jej ochranou, ona nám ukáže správny smer. A potom spoločne s celým stvorením budeme s radosťou spievať: „Rozkošne milo je na tom svete, Kráľovnej svojej vd'ačí sa máj...”

106. Keď bude v tvojom srdci Božie požehnanie, a mysl'ou budeš stále stáť pred Pánom, pokoj bude naplňovať tvoje dni aj noci. Budeš vedieť trpezlivo znášať každú neľásku, nesúhlas a nepríjemnosti, budeš mať viacej síl v ťažkých situáciách a viacej lásky k druhým. Tak ťa požehnanie zmení.

107. Milovať znamená plnohodnotne žiť.

108. Veselosť vzniká na základe dôvery, je prejavom toho, že sme dokázali prijať seba, je svedectvom o tom, že sme dokázali pozrieť pravde do očí a stáva sa prameňom nádeje.

109. Ak pozeráme na Ježiša očami jeho matky, uvidíme jej vieru a naučíme sa odpovedať spolu s ňou, nájdeme tiež hlboký zmysel, ktorý by sme inak neobjavili. Ak sa držíme jej ruky a pozeráme na jej kroky, budeme sa učiť rýchlejšie.

110. Zákon sa nemôže zachovávať bez milosti, a Boh dal zákon za tým účelom, aby sme ho vždy prosili o milosť pre jeho zachovávanie.

III. Nikto nemôže odporovať nečistým pokušeniam tela bez toho, aby sa neodporúčal Bohu, keď je pokúšaný.

Tento nepriateľ je taký strašný, že keď na nás útočí, takpovediac, berie nám všetko svetlo. Dá nám zabudnúť na všetky rozjímania, všetky naše dobré predsavzatia a spôsobuje, že neberieme ohľad ani na pravdy viery a takmer strácame aj strach z božských trestov. Lebo sa sprisaháva s našimi vnútornými sklonmi, ktoré nás veľkou silou sťahujú k uspokojeniu našich zmyselných rozkoší.

Kto sa v takej chvíli neutieka k Bohu, je stratený. Jedinou obranou proti tomuto pokušeniu je modlitba.

112. Duch je mocný vietor, rozvirujúci pokoj do dynamického života.

113. Duch Svätý pôsobí medzi nami a v nás. Je v každom z nás a nabáda nás, aby sme žili a konali podľa Božej vôle. On chce naozaj pôsobiť v našom živote. Usiluje sa o naše pretvorenie na Ježišov obraz. A to sa usiluje dosiahnuť trpezlivo a citlivo. Chce nás upozorniť na tie kroky v našom živote, ktoré vedú k temnote a hriechu. Jemnými napomenutiami pôsobí na naše svedomie a tak nám ukazuje možnosť očistiť sa, získať odpustenie a milosť.

114. Boh svojim slovom stvoril svet a svojim duchom oživuje všetko.

115. Ak sa zbytočne netrápime tým, čo je za nami a tým, čo nás len čaká, zakúsime, že kde je dôvera v Božiu prítomnosť v každodenných okolnostiach, tam sa cesta ukáže. Boh nás skutočne očakáva vo veciach, situáciách a ľuďoch, ktorých každodenne stretávame. Dokonca nám v tom všetkom vychádza v ústrety.

116. Zotrvanie v láske znamená prinášanie ovocia; ovocia, ktoré zostáva, ktoré nezničí ani čas, rozpad, či smrť. Rozdiel medzi „ovocím bez lásky“ a „ovocím lásky“ je asi taký, ako medzi umelým melónom vo vitríne, a melónom skutočným, z ktorého sa dá najesť a osviežiť.

117. Nechajme spokojne všedný deň všedným dňom. Nemôžeme a nemáme zamieňať všedný deň na deň sviatočný ani vznešenými myšlienkami viery a večnou múdrosťou. Všedný deň musí obstať neosladený a neidealizovaný. Iba vtedy je tým, čím má pre nás byť: priestorom viery, školou hladu, cvičením trpezlivosti, prospešným odkrytím veľkých slov a nepravých ideálov, tichou príležitosťou k tomu, aby sme skutočne milovali a boli verní, osvedčením vecnosti, ktorá je semenom múdrosti.

118. Mnohí odmietnu príklad nášho života i samotné zvestovanie evanjelia. No pre mnohých to bude impulzom, aby prehodnotili svoj život.

119. Evanjelizovať, čo z toho vyplýva pre mňa? Snád' to, že sa príliš bojím byť prorokom medzi svojimi? Nechcem naraziť, vyzerať divne, stratiť sympatie? Som potom kvasom, soľou, svetlom...?

120. Všetko čo od nás Ježiš žiada, je vydať svedectvo o pravde v tomto svete, v prostredí, kde žijeme a pracujeme. Teda jednoducho odolávať tým falošným prúdom súčasnosti, ukazujúc na vlastnom živote, že sa dá žiť aj inak, krajšie a dokonalejšie.

121. ...aby sme si uvedomili, že sme všetci misionármi, ktorých poslal Pán, aby sme sa stali jeho svedkami v každom okamihu nášho života.

122. Mali by sme byť dobrí k maličkostiam, a pokorní k neviditeľnostiam všedného dňa, lebo oni nás okúzľujú len keď ich prijímame okúzlení, a otupujú, ak im nerozumieme. Ich pôsobením sa stávame triezvi, skromní a tichí.

123. V chaose, zmätku a strachu prišiel Boží Duch so silou, ktorá prevýšila všetky ich očakávania. Tento príchod zmenil ich postoje a motivoval ich nadšením a nádejou. Premenili sa zo slabých ľudí na ľudí s vnútornou silou.

124. Boh si praje, aby sme vytrvali, musíme byť silnejší tou mocou, ktorú nám dáva viera. Musíme byť mocní vo viere.

WWW.EVANJELIZACIA.EU

CIRKEV
očisťujúca

CIRKEV OČISŤUJÚCA

125. Pozrime sa na Ježišovo srdce a načúvajte. Je to srdce, ktoré prekypuje Božou láskou, ktorá dáva všetko a ani najväčšia bolesť mu nebráni v tom, aby milovalo. Miluje láskou a dobrovoľne trpí. Jeho srdce je prameňom milosrdenstva, súcitu a odpustenia. V takejto láske zhorí každý hriech.

126. Modliť sa za duše v očistci je povinnosťou lásky.

127. Boh nás nechá „trpieť v búrke, aby skúsil našu vernosť. Robí tak pre naše väčšie duchovné blaho. V takých chvíľach sa zdá, že je hluchý k našim modlitbám. Bud'-me si však istí, že Boh nás počuje, tajne nám pomáha a posilňuje nás svojou milosťou, aby sme odrazili každý nepriateľský útok. Sám nás o tom uisťuje slovami žalmistu: *„V súžení si ma vzýval a vyslobodil som ťa, za clonou búrky som ťa vypočul vyskúšal som ťa“* (Žalm 81,8).

128. Zbaviť sa seba, v zmysle - zbaviť sa všetkých výhrad, robí človeka skutočne slobodným, a vtedy sa stáva skutočným nástrojom v Božích rukách.

129. Ako môžeme vôbec odolať našim nepriateľom a zachovávať Božie prikázania, zvlášť po Adamovom hriechu, ktorý spôsobil, že sme takí slabí a nevládni, ak by sme nemali modlitbu ako prostriedok, v ktorej by sme od Boha dostali dostatočné svetlo a silu, aby sme boli schopní ich zachovávať?

130. Všetci musíme byť presvedčení, že visíme temer nad priepasťou všetkých hriechov, a že nás drží len vlas milosti. Keby tento vlas povolil, určite by sme spadli do tejto priepasti a spáchali by sme tie najstrašnejšie zločiny. *„Ak Pán nestráži mesto, nadarmo bdejú jeho strážcovia“ (Ž 127,1).* Ak Boh nestráži dušu pred hriechmi, márne sa bude duša brániť vlastnými silami.

131. Dokonalosť záleží na spojení s Bohom. Toho dosiahneme sebazáporom, poslušnosťou a pokorou. Kajúce skutky nie sú nikdy hlavnou vecou, ale iba prostriedkom. Ku cnosti nám napomáhajú, len ich konajme pokorne, nesmieme prestúpiť predpisy, pravidlá či pokyny spovedníka.

132. Vtelenie a kríž nám pripomínajú, že plná realizácia spočíva v zosúladení vlastnej vôle s vôľou Otca, v zrieknutí sa seba, vlastného sebecka, aby sme sa naplnili láskou voči Bohu a tak sa stali naozaj schopnými milovať druhých.

133. Napodobňovať Boha znamená vyjsť zo seba a darovať sa v láske.

134. Len trpiaci vie, koľko mu každá maličkosť, urobená z lásky, pomôže, akú vnútornú silu mu dodáva v jeho utrpení. A preto nebojme sa robiť maličkosti, drobné skutky lásky.

135. Láska totiž vyžaduje, aby sme pomohli blížnemu, keď potrebuje našu pomoc a keď mu môžeme pomôcť bez veľkej ťažkosti. Je však isté, že medzi našich blížnych patria aj duše v očistci, lebo hoci už nežijú tu medzi nami, predsa neprestávajú byť v spoločenstve svätých.

136. Modlitbou obdržíme liek pre svoju chorobu, lebo ak sa modlíme, Boh nám dá silu urobiť to, čo my nedokážeme.

137. Stačí jedna vášeň, aby nás zničila. Keď sa do nej pustíme, často sa správa ako pásomnica. Neovládaná vášeň je ako nepriateľské vojsko. Čo je na našej prirodzenosti, na našich schopnostiach a vášňach nezriaďené, čo sa protiví nášmu večnému cieľu, to musíme ovládať stoj čo stoj. Nestačí sebazápor len tu a tam, ale musí byť všestranný a vytrvalý. Máme si odopierať nielen príjemné veci, ale taktiež si ukladať obeť. Všetko ide ľahšie, keď konáme z lásky k Bohu.

138. V temnote, smútku a nebezpečenstve nemáme inú nádej, než pozdvihnúť oči k Bohu a vrúcnyimi modlitbami sa domáhať jeho milosrdenstva, aby nás zachránil.

139. Zabudnúť na seba je najväčšia milosť, je to kráľovská cesta k šťastiu. Mať v srdci miesto pre druhého.

140. Základom celého nášho návratu je pokora. Musíme vedieť, kým sme. Musíme rezignovať pred Bohom z hrania úlohy, na ktorú nemáme, ukazovať sa v lepšom svetle, než sme. Musíme spoznať umenie slabosti, umenie stotožnenia sa s vlastnou úbohosťou a bezradnosťou. Boh nás miluje takých, akí sme. Netreba nám hrať nejakú pseudohru, komédiu.

141. Pokušenia sú ako búrky, ktoré nútia strom, aby zapúšťal svoje korene hlbšie do zeme.

142. Neviem, ako môže byť niekto bez viny, kto sa dušiam v očistci nesnaží pomáhať aspoň modlitbami. Ak nás k ich pomoci nenabáda povinnosť, nech je to potom radosť, ktorú spôsobujeme Ježišovi Kristovi, keď vidí, že sa snažíme vyslobodiť z väzenia jeho milované snúbenice, aby ich mal so sebou v raji. Konečne, nech nás k tomu pohne aspoň to, že si môžeme získať veľké zásluhy, ak týmto dušiam preukážeme tento veľký skutok lásky. Tieto duše sú nám zase vďačné, lebo veľmi dobre vedia o veľkom dobrodení, ktoré im preukazujeme, keď im ul'avujeme v ich mukách a vyprosujeme im svojimi modlitbami očakávaný vstup do nebeskej slávy. A tak, keď sa tam dostanú, nezabudnú sa za nás modliť.

143. Možno sme unavení a sklamaní, ale to je práve to, čomu sa máme a môžeme naučiť, čo nás môže pripraviť na to, aby sme kráčali v ústrety slávnosti večného života, čo nezískame vlastnou silou, ale Božou milosťou. Nesmieme však zatrpknúť a stať sa skeptikmi, lebo malé je prísľubom veľkého a čas zárodkom večnosti.

144. Prijatť seba je veľká milosť. No zabudnúť na seba, to je skutočné umenie celkom sa oddať. Je to umenie vychutnávať život. Dokážem na seba zabudnúť, len keď som schopný sa odovzdať. A schopnosť odovzdať seba, nás oslobodzuje od nášho ega, ktoré často skresľuje naše šťastie (keď zameriava našu pozornosť len na seba).

145. Zranenie je prameňom geniality, pretože poukazuje na naše slabé miesta, na ktorých ešte treba popracovať. Len prijatá a oplakaná rana, môže byť uzdravená. Kým slzy smútku liečia, tak slzy ľútosti len prehlbujú utrpenie. Ježiš hojí naše zranenia.

146. Duch premieňa tých, v ktorých prebýva, akoby na iný obraz; ved' on ľahko prenáša od záujmu o pozemské veci k pohľadu iba na to, čo je v nebesiach, a od zbabelej ustrašenosti k odvážnej a ušľachtilej sile ducha.

147. Modlitba je skutočne exkluzívnym miestom darovania, túžby po Neviditeľnom, Neočakávanom a Nevysloviteľnom.

148. Rásť znamená prijať utrpenie, aj to najmenšie. Ale pre tých, ktorí úporne hľadajú Boha, sa bolesti a utrpenia stávajú mocnou, hybnou silou, ktorá ich poháňa vpred.

149. V každom období dejín, človek v modlitbe premýšľa nad vlastnou situáciou pred Bohom, vychádzajúc od Boha, a so zameraním na neho. Uvedomuje si, že je stvorením, ktoré potrebuje pomoc. Nie je schopný sám v sebe dosiahnuť završenie svojej existencie a svojich túžob.

150. Kto by preukazoval lásku s úmyslom potešiť predovšetkým seba, nikdy by šťastie nedosiahol.

151. Zabudnúť na seba, to je skutočné umenie celkom sa oddať. Je to umenie vychutnávať život. Dokážem na seba zabudnúť, len keď som schopný sa odovzdať. A schopnosť odovzdať seba, nás oslobodzuje od nášho ega, ktoré často skresľuje naše šťastie (keď zameriava našu pozornosť len na seba). Zabudnúť na seba je najväčšia milosť, je to kráľovská cesta k šťastiu. Mať v srdci miesto pre druhého.

152. Človek, ktorý pozná svoje potreby, dokáže sa o nich slobodne rozhodovať. Dokáže ich naplniť, ale aj sa ich (dočasne) vzdať a ak je to potrebné, vie si od nich zachovať odstup. Vďaka tejto slobode, si vie vychutnávať život a mať z neho pôžitok.

153. Lekár, ktorý má rád chorého, nedovolí mu veci, ktoré by mu škodili. Mnohí ľudia, keby boli chorí alebo chudobní, neupadli by do hriechov, ktorých sa dopúšťajú, keď sú zdraví a bohatí. Preto Boh odmieta vypočuť mnohých, ktorí ho prosia o zdravie tela alebo o majetok. Vie, že keby boli vypočutí, stratili by jeho milosť alebo by aspoň zvlažneli v duchovnom živote. Pravda, tým nechcem tvrdiť, že by bolo chybou prosieť o veci potrebné k časnému životu, pokiaľ nie sú prekážkou večnej spásy.

154. Tajomstvo šťastia, je v schopnosti prijať neúspech, ako dôležitý nástroj, na ceste za šťastím. Prijatť neúspech nesmie byť konečné rozhodnutie.

155. Musíme dúfať, že ak niekto z nás svojimi modlitbami vyprosí, že jedna duša vyjde z očistca a ide do neba, tá duša povie Bohu: „Pane nedovoľ, aby ten, ktorý ma vyslobodil z múk, sa zotratil.“

156. Podstata duchovného života nespočíva v schopnosti duchovného prijímania, ale i v schopnosti duchovného dávania.

157. V Cirkvi má každý úd svoje miesto a jeho život má zmysel, lebo mu ho vtlačil Kristus. A preto aj ten, ktorý trpí, je znamením pre všetkých. Znamením, ktoré nás nemá nechať ľahostajnými, akoby sa náš život týchto ľudí netýkal.

158. Kristova moc sa prejavuje v tom, že k sviatosti odpustenia pristupujú ľudia utýraní životom či hriechom, skutočné nalomené trstiny a ledva tlejúce knôtky, nie kvôli tomu, aby tam boli zlomené, alebo zahasené, ale mocou Ježišovej láskavosti pri navrátené k životu.

159. Odriekanie je prejavom askézy, no predovšetkým túžbou po slobode.

160. Správne vidíme iba Kristovým srdcom. Kristove srdce totiž nevedelo žiť ináč, iba tak, že bolo pokorné a vedelo sa skloniť ku každému. Kristus vedel prijať každého človeka. Nevedel by to, keby jeho pokora nebola živená láskou Otca.

161. Keď prijmem svoju hriešnosť, nedokáže ma spútať ani vlastná minulosť.

162. Boh prijíma cestu utrpenia a bolesti podstupiac smrť. Taká konkrétna je Božia láska, ktorá sa podieľa na našom jestvovaní, a to nie iba na našom živote, ale i na utrpení a smrti.

163. Ó, ako sa ľúbime Bohu v dobe utrpenia, bázne a pokušenia, keď dúfame i proti nádeji, to znamená i proti tomu citu nedôvery, ktorý sa nám vtiera pre našu bezútešnosť.

164. Každé zranenie, ktoré sme utržili, je príležitosťou spoznať pravdu o sebe.

165. Láska k nepriateľovi má moc obrátiť ho.

166. Rovnoramenný kríž je vyjadrením Pravdy. Pozostáva z dvoch ramien, vyjadrujúcich dva základné druhy duchovného pôsobenia - ramena zvislého a vodorovného. Vodorovné rameno vyjadruje úroveň duchovného prijímania, pretože človek v skutočnosti vždy prijíma duchovné inšpirácie v smere „zhora nadol.“ Keď napríklad, rozťahujeme ruky, aby sme nimi niečo odovzdali, podobáme sa presne vodorovnému ramenu kríža. Zvislým ramenom je úroveň duchovného dávania, pretože dávajúci človek pôsobí vždy smerom do priestoru pod sebou.

167. Byť zachránený neznamená jedno-
ducho ujsť trestu, ale byť oslobodený od
zla, ktoré je v nás. Nejde o vyhnutie sa tres-
tu, ale naopak - hriechu, tomu odmietnutiu
Boha a lásky, ktoré v sebe zahrňa aj práve
trest.

168. Môj Bože, čo by mohlo potešiť
hriešnika v jeho nešťastí viac, ako isté vedo-
mie, že obdrží všetko, o čo bude prosiť Bo-
ha v mene Ježiša Krista?

169. Sme v jeho rukách a naša sloboda
je otvorenou cestou k nemu. Kráčajme po
tejto ceste vykúpenia, a idúc spolu s Kris-
tom budeme vnímať, ako sa vykúpenie
realizuje.

170. Práve skrze orodovanie a modlitby k Bohu pre záchranu iných, sa ukazuje túžba po spáse, ktorá prevláda v Bohu voči hriešnemu človeku.

171. Boh je taký konkrétny, a jeho láska sa uskutočňuje tak, že vstupuje do dejín, dáva človeku vnímať, kým je, ukazuje mu, ako má žiť v tomto stvorenom svete.

172. Ak chceme mať zo života pôžitok, musíme byť schopní zriekať sa. Odriekanie je prejavom askézy, no predovšetkým túžbou po slobode.

173. Obetavé srdce sa má vyznačovať nezištnou šľachetnosťou.

174. Obeta Kristovho kríža je jedinečnou a neopakovateľnou udalosťou, v ktorej Otec žiarivým spôsobom prejavil svoju lásku k nám, nie iba slovami, ale konkrétnym spôsobom.

175. Boh je dobro, je komunikáciou dobra, chce sa zdieľať, tvorí, pretože túži komunikovať svoju dobrotu a urobiť nás dobrými a svätými.

176. Prijatie podmienok a zrieknutie sa toho, o čom hovoria blahoslavenstvá, môže človekovi dať pokoj a citlivosť, aby sa mohol radovať z malých, drobných vecí a príležitostí, ktoré prináša život.

177. Kristus bol ochotný dať sa ukrižovať pre jediný hriech. My dokazujeme svoju udatnosť predovšetkým číslami. Hrešíme a ani nás to netrápi. A modlitba? Na tú sme akosi pozabudli! A predsa dobrá modlitba, pochádza z úprimného srdca, zaväži najviac - pre nás i pre druhých.

178. Práve skrze orodovanie a modlitby k Bohu pre záchranu iných, sa ukazuje túžba po spáse, ktorá prevláda v Bohu voči hriešnemu človeku.

179. Obetou kríža sa stávame „Božím vlastníctvom“, pretože Kristova krv nás zbavuje vína, obmýva nás od zla, vytrháva nás z otroctva hriechu a smrti.

180. Neúspech je príležitosťou pre rast a pomáha nám vážiť si to, čo je pre nás dôležité.

181. Dokiaľ teda žijeme vo svete, musíme viesť ustavičnú vojnu, a aby sme sa spasili, musíme zvíťaziť.

182. Pravé šťastie človeka je až podružný následok jeho prvotnej túžby urobiť šťastným z nezištnej lásky niekoho iného.

183. Keď bude tvoje srdce plné požehnaní, ľahšie budeš odporovať pokušeniu k hriechu, ale aj nervozite, podráždeniu, negatívnej kritike, útokom i úderom zvonka.

184. Hriešnici nemajú pravdu, keď sa falošne ospravedlňujú, že nemajú silu odolávať pokušeniam. Ak nemáš sily, prečo o ňu neprosíš?

185. Kríza je príležitosťou pre znovuzrodenie.

186. Nik z nás nevie ani dňa, ani hodiny, ktorý deň bude jeho posledným. Koľko času nám ostáva, to vie iba Stvoriteľ. Práve od neho sme počuli slová: „Dajte si pozor!“

187. Žiadny človek nie je ušetrený ťažkostí a krížov. Naopak, vie, že ich trpezlivým znášaním sa pripodobňuje Ježišovi a pripravuje si nimi cestu do neba!!!

188. Boh nás navštevuje možno aj skrz chorobu. Dáva nám čas, aby sme sa stíšili, boli so sebou samými a s Ním. Ak prijmem pokorne možno aj takúto Pánovu návštevu, možno aj choroba pre mňa nadobudne inú tvár, ak sa budem na ňu dívať ako na kúsok Adventu v mojom živote.

189. Vieme, že utrpenie, choroba a smrť sú následkom dedičného hriechu a do určitej miery aj dôsledkom osobných hriechov. A tiež vieme, že Boh nás miluje a veľmi mu na nás záleží. Je len na nás, či stojíme o Božiu pomoc. Nebojme sa preto stretnúť s uzdravujúcim Kristom vo sviatosti pomazania.

190. Hriechom strácame to najcennejšie, cennejšie ako všetko bohatstvo sveta. Čo má človek v rukách - to, čím bol, čo vlastnil, znamenal,... keď je v rakve?

191. Odpustiť svojim nepriateľom a milovať ich, to je jedna z najťažších úloh ľudského srdca. Bez nej nie je možné viesť čnostný život a kráčať po ceste blaženosti. Písmo hovorí: „Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom.“ Nad koľkými nielen slnko zapadne, ale aj čierna zem.

192. Keď prijímaš Krista, vedz, že ti chce darovať milosť, aby si bol ako on - pokorný a poslušný. Túži ti pomôcť odmietnuť každú márnosť, pýchu a sebeckosť.

193. Zmierňujme zlo. Trpezlivo znášajme hoci aj prenasledovanie, osočovanie a očierňovanie. Zlo premáhajme dobrom. Len tak dosiahneme korunu blaženosti. Každý z nás má svoje možnosti a príležitosti.

194. Nepotláčaj v sebe hlas svedomia, ani ho neznetvoruj. Rozlišuj, čo je dobro a čo zlo. Utvrdzuj v sebe dobro a odstraňuj zlo! Čím viac budeme poslušní hlasu svedomia, tým väčšia bude naša bdelosť.

195. Uvedomujeme si, že Ježiš, hoci je Boh, stal sa sluhom všetkých? Aká pokora! Aká poslušnosť! Nepochopiteľná láska! Napokon položil svoj život, aby nás zjednotil v jedno telo.

196. Ovocie bdelosti je poznateľné v každodennom živote človeka, lebo ho robí krásnym a dokonalým, a na toto by sme nemali zabúdať počas celého svojho života.

197. Skúsme možno niekedy zaexperimentovať a chápať jednotlivé udalosti ako Božie navštívenia. Možno by sme mali prestať vnímať pre nás denné neznesiteľné situácie, niekedy neznesiteľných kolegov, protivných predstavených, otravné deti, u-hundraných starých rodičov a mohli by sme zistiť, koľko nám Boh denne dáva pocítiť zo svojej lásky.

198. Ježiš je prekážkou tým, čo si nechcú uznať svoje hriechy.

199. Kristus pozýva odpovedať na zlo predovšetkým precíznym spytovaním svedomia a snahou o očistenie vlastného života. Inak hovorí „zahynieme“; zahynieme všetci tým istým spôsobom. V skutku osoby, a spoločnosti, ktoré o sebe nikdy nepochybujú, majú jediný konečný osud - zánik.

200. Choroba a utrpenie môžu byť rovnako ako veľká radosť, niečím ako osobným adventom - návštevou Boha, ktorý vstupuje do môjho života a chce sa ku mne skloniť.

201. Život s Kristom na zemi sa nevyhne ťažkostiam. Tie sú však skúškou, počas ktorej sa osvedčí skúšajúci, či si zaslúži odmenu od svojho Vykupiteľa a Spasiteľa.

202. Pomazanie chorých nie je sviatosťou iba tých, čo sa ocitnú v posledných chvíľach života. Preto vhodný čas na jej prijatie je už vtedy, keď veriaci začína byť pre chorobu alebo starobu v nebezpečenstve smrti.

203. Pomazanie chorých je tak sviatostným „dotykom“ uzdravujúceho Krista, toho istého, ktorý robil divy a znamenia, a ktorý nachádzal vierou pripravené srdcia ľudí.

204. Boh rešpektuje slobodu človeka. Boh však trestá, ak nie na zemi, tak po smrti isto, pretože je spravodlivý. Raz sa žiaden hriešnik nebude môcť vyhovárať, že sa nemal čas vrátiť, keď poblúdil.

205. Nie vždy sme ochotní prijať utrpenie ako Božiu vôľu. Týmto sa ochudobňujeme, lebo Boh dopúšťa chorobu aj ako etapu duchovného rastu.

206. Skutočná múdrosť spočíva predovšetkým vo vedomí nedokonalosti existencie a prijatí postoja zodpovednosti: konať pokánie a zlepšovať svoj život. Toto je múdrosť, ktorá je najúčinnnejšou odpoveďou na zlo na každej úrovni, či už medziľudskej, spoločenskej alebo medzinárodnej.

207. Prijímaním sviatosti pomazania chorých, vyjadrujeme vieru v oživujúcu a uzdravujúcu prítomnosť Krista - lekára tela i duše.

208. Hriech spôsobuje smrť. Preto nikoho Ježiš nesúdi, kto prichádza za Ním. Ba platí, že čím je väčší hriech človeka, a človek hľadá odpustenie, tým je väčšie milosrdenstvo Boha voči hriešnikovi, ktorý robí pokánie.

209. Vo sviatosti pomazania chorých sa stretávame s Kristom, ktorý uzdravuje. V nej dostávame milosť sily, pokoja a vieru v Boha; posilňuje nás v boji proti pokušeniam zlého ducha, proti malomysel'nosti a úzkosti pred smrťou.

210. Aj keď Božie cesty sú často pre nás nevyspytateľné, predsa sme si každý strojom svojho šťastia.

211. Ducha Svätého prosíme o silu a svetlo, aby sme poznali, čo je najvýhodnejšie pre spásu. Rázne a s dôverou v Boha zriekame sa nerozumných slov o osude a všetkých nečistých a pochybných názorov a podujatí, ktoré vraj rozhodujú o nás.

212. Každý si prinesieme pred svojho Sudcu - Krista svoj batôžtek. Starajme sa, aby ten náš, v ktorom sú naše chyby, hriechy, omyly, bol čo najmenší. A ak sa skutočne cítime byť dobrými kresťanmi, tak sa za tých, ktorí nežijú ako sa patrí, modlime! Keď oni vyhánajú Krista zo svojich srdiec a rodín, keď páchajú hriech, budme to my, čo budeme prosiť Boha za nich, aby Boh neodchádzal od nich - od nás.

213. K tomu, aby sme dokázali prijať uzdravenie nášho vnútra, našich rodín i vzťahov medzi sebou navzájom, potrebujeme Božiu pomoc, pretože sami sme príslabí, aby sme na svojom živote dokázali čokoľvek zmeniť.

214. Zo skúseností vieme, že aj v našom živote boli chvíle, keď Boh zasiahol cez veci, udalosti a hlavne ľudí tak, že sme nastúpili inú cestu života a bola to cesta pre nás iste výhodnejšia.

215. Obrátenie sa začína vtedy, keď si dramatickým spôsobom uvedomíme, že sme sa od Ježiša vzdialili. Ono nás privedie naspäť na cestu stretnutia s Pánom.

216. Ak chceme, aby bol Boh skutočne našou spásou, slávou, a silou, aby sme v ňom našli svoj pokoj a v neho mohli skladať svoju nádej, potrebujeme odložiť všetky obmedzenia a deformácie jeho obrazu v nás a nahrádzať ich pravým obrazom živého Boha.

217. Kríž je miestom, na ktorom sa nám Boh v tichu prihovára a osvetľuje temnotu nášho srdca, ktoré po ňom smädí.

218. Človek je krehký. A Boh to vie. A preto mu, kým žije, vždy dáva možnosť nadobudnúť pokoj duše odpustením vo sviatosti zmierenia.

219. Eucharistická obeta nesprítomňuje len tajomstvo Spasiteľovho utrpenia a smrti, ale aj tajomstvo jeho vzkriesenia, v ktorom obeta nachádza svoj vrchol. Spolu s Kristovou obetou sa spájajú nielen tie údy, ktoré sú tu ešte tu na zemi, ale aj tie čo sú už v nebeskej sláve.

220. Eucharistická obeta sa prináša aj za našich zosnulých, ktorí sú v očistci, aby mohli vojsť do Kristovho svetla a pokoja.

221. Zvlášť mladý človek potrebuje prijímať Eucharistiu ako posilu v dnešnom nemorálnom svete, ktorý vyznáva svetské hodnoty a potláča pohľad na večný cieľ.

222. Len človek s čistým srdcom má silu nielen proti zlu účinne bojovať, ale aj skutočne zvíťaziť. Túto posväcujúcu milosť treba udržiavať, a to predovšetkým sviatosťou pokánia a častým prijímaním Eucharistie, v ktorej je obsiahnutých veľa milostí.

223. Ježiš sa aj dnes, hoci dopredu pozná odpoveď, pýta každého z nás: „Miluješ ma?“ Mali by sme uvítať túto otázku. Ježiš nás nespochybňuje. Len chce ohňom svojej lásky odbúrať akúkoľvek neveru, a v našom srdci zapáliť ešte hlbšiu lásku k nemu

224. Len skrze bratov a sestry, len v obetovaní sa za iných môžeme ponúknuť svoju lásku Bohu!

225. Pri sviatosti zmierenia sme dostali amnestiu. Sme priatelia Krista. Nebojme sa vstúpiť do nového života. Nie sme sami, prijmemme predsa Krista do srdc pod spôsobom chleba a veríme, že je to živý a pravý Boh.

226. Boh nám prejavuje svoju lásku, keď vyznávame svoje hriechy, uvedomujeme si svoje pády, keď chceme začať nový život. Je správne, keď na sviatosť zmierenia máme správny pohľad.

227. Boh nie je len dobrý a odpúšťajúci, keď sa hriešnik vracia, ale Boh ide za hriešnikom, hľadá hriešnika a je šťastný, keď hriešnika nájde.

228. Eucharistia je posilou tiež našim chorým a starým, ktorí prikladajú k Eucharistickej obete aj tú svoju. Ich postel', na ktorej trpia, je ich obetným oltárom, kde obetujú všetky svoje bolesti za posväcovanie Kristovho Tela Cirkvi.

229. Boh neprestáva milovať človeka, keď sa dopúšťa hriechu. Boh je ochotný odpustiť, je milosrdný voči každému hriešnikovi, ktorý úprimne povie, že sa vráti späť k Otcovi.

230. Načúvajte Božiemu hlasu, ktorý k nám hovorí, a ľahko prekonáme aj zdanlivo neprekonateľné.

231. Chceme zažiť Božiu lásku? Chceme sa obetovať, žiť svoj život podľa Božích prikázaní, alebo sme pripútaní len k veciam tu na Zemi? Zažime kúsok pravej lásky, tej, ktorou miluje Boh.

232. Keď budeme Ježišovi prejavovať svoju lásku, posilní nás a povzbudí, aby sme vykonalí dielo, ku ktorému nás povolal.

233. Pod krížom si uvedomme, že najväčšia hodnota je na kríži. Za kríž sa nemáme hanbiť. Tento kríž už dvetisíc rokov hovorí o víťazstve! V tomto kríži nachádzali a budú nachádzať úprimne zmýšľajúci veriaci posilu, zmysel života, skutočné hodnoty.

234. Očistíme dnes vo svojich srdciach úctu ku krížu. Prejavme svoje presvedčenie, že jedine v kríži Krista je naša „cesta, pravda a život“.

235. Máme čas správne žiť, čo duše v očistci už nemôžu.

236. Môžeme si zväčšiť odmenu v nebi životom teraz na zemi. Duše v očistci trpia. Očistec po smrti je ťažší, ako vedome prijať očistec na zemi ešte za svojho života.

237. Pred zlodejom sa môžeme uchrániť opatrnosťou, bdením, ale nie pred smrťou. Zomrieme isto, a tu nepomáha ľudská špekulácia, chytráctvo, vypočítavosť...

238. Smrťou sa končí čas a príležitosť pracovať na svojej spáse. Jedine Ježiš bude od nás na začiatku večnosti žiadať konečné vyúčtovanie, rozhodnutie sa.

239. Prosme o silu aj vo chvíľach zaváhania, aby sme nestratili lásku Pána Ježiša. Veríme, že keď Ježišovi zostaneme verní, odpustí nám naše previnenia. Budme vždy ako vracajúci sa Peter ku Kristovi.

240. Slovo "beda" musíme počuť, musíme sa spamätať, musíme sa vrátiť, musíme opustiť, musíme nastúpiť inú cestu, iný spôsob života, pretože ináč to skončí len v náš neprospech.

241. Uvedomme si, že zrada veľmi bolí.
A čím je láska silnejšia, tým viac zrada
lásky bolí. Ježiš nás predsa miloval
nadovšetko.

CIRKEV
ašlávená

CIRKEV OSLÁVENÁ

242. V onú Veľkú Noc na svitaní, svet sa dozvedá o triumfe Boha, ktorý vstal z mŕtvych. Obe noci sú darom pre človeka. Radostné „Sláva Bohu na výsostiach“ dnes pokračuje slávnostným „Aleluja“. Božie kráľovstvo je kráľovstvom lásky.

243. Vzkriesením Ježiša vydal sám Boh svedectvo, že v Ježišovi sa uskutočnil zmysel, uholný kameň dejín a víťazstva nad smrťou.

244. Veríme v život večný. Veríme v Boha, ktorý odmeňuje a tiež trestá. Veríme v Učiteľa - Krista, ktorý nás naučil všetkému, čo potrebujeme k spáse. Nepodceňujme svoju spásu! Na dušu sa pozeráme ako na veľký dar a milosť.

245. Boží Baránok vylial svoju krv na drevo kríža a získal nám záchranu pred večnou smrťou. Svoje telo a krv, obetované za nás nám pri sv. omši v premenenom chlebe a víne, dáva za duchovný pokrm a za záloh nášho zmŕtvychvstania. Stáva sa pre nás chlebom, ktorý nás posilňuje na ceste na skutočnú slobodu a do novej prisľúbenej vlasti, ktorou je Božie kráľovstvo.

246. Vzkriesenie je centrom kresťanskej viery. Bez vzkriesenia by všetko stratilo svoj zmysel.

247. Ak Kristus nevstal, potom je márne naša viera, potom je márne i naše kázanie a všetko je márne, a my by sme boli tie najúbohejšie stvorenia. Ale keďže Kristus vstal z mŕtvych, potom všetko dostáva nový rozmer, všetko dostáva pravý zmysel, potom je radostné žiť, ale aj radostne trpieť, lebo všetko vedie do jediného cieľa, do milujúceho Božieho náručia, ktoré je pre nás pripravené od večnosti.

248. Milovať znamená plnohodnotne žiť.

249. Prežiť so zmŕtvychvstalým Ježišom zvyšok nášho života je naše najväčšie víťazstvo.

250. Vzkriesenie pre nás znamená, že máme dbať na naplnenie Ježišovho poslania.

251. Kristovou smrťou sa otvára nebo pre každého hriešnika, ktorý sa rozhodol konať pokánie. Boh zmieril svet so sebou, preto do neba môžu prísť smilníci, bludári, zloději, vrahovia, keď opustia cestu hriechu a nastúpia na cestu dobrovoľného pokánia, keď si uvedomia, že Ježiš ich miluje a z lásky k nim, keď oni boli hriešni, zomrel na kríži.

252. Bez viery vo vzkriesenie a v oživujúceho Boha zapadne ľudstvo do chaosu, do mrazu nepokoja, nenávisti a nepriateľstva. Bez cieľa sa bezradní ľudia sami zničia na duši i na tele, ak už nebudú veriť v živého Boha.

253. Duch Svätý je istotou, že Boh privedie k naplneniu svoj plán spásy.

254. Kristus nám svojou smrťou a zmŕtvychvstaním zaslúžil večné šťastie v nebi. To je jeho ponuka, ktorá je pre nás príležitosťou, aby sme odpovedali na jeho volanie. Každého z nás volá, aby sme sa vydali na tú jeho cestu, ktorá je možno ťažká a trnistá, ale je to cesta našej spásy.

255. Na Veľkú noc Boh vzkriesením Ježiša ukázal, že víťazstvo nad smrťou nie je vynálezom človeka, nijaký v modernej dobe neudržateľný mýtus, ale skutočnosť, ktorá stvárňuje a rozhodujúcou mierou formuje život človeka.

256. Máme dve premisy: na jednej strane, že bez prispenia milosti nemôžeme nič urobiť, a na druhej strane, že toto prispenie v bežnom poriadku Boh dáva iba tomu, kto sa modlí. Nuž, kto nevidí, že z toho vyplýva záver, že modlitba je nám absolútne potrebná pre spásu?

257. Modlitby Márie majú pred Bohom väčšiu silu ako modlitby celého neba spolu.

258. Kto sa modlí, istotne sa spasí a kto sa nemodlí istotne sa ztratí. Všetci svätí, s výnimkou nemlúvniat, sa spasili, pretože sa modlili. Všetci ztratení sa ztratili, pretože sa nemodlili. Keby sa boli modlili, neboli by sa ztratili. A toto je, a bude ich najväčším zúfalstvom v pekle, že sa mohli tak ľahko spašiť, keby boli prosili Boha o potrebné milosti, ale teraz už nemajú čas o ne prosiť.

259. Povolanie k svätosti, teda k spoločenstvu s Bohom, je súčasťou tohto večného Božieho plánu, ktorý v sebe zahŕňa všetkých mužov a ženy sveta, pretože je univerzálnym povolaním.

260. Podľa plánu Božej prozreteľnosti je nemožné, aby sa kresťan spasil, keď sa neodporúča Bohu a neprosí o milosti potrebné k spáse.

261. Trónom milosti je Ježiš Kristus, ktorý teraz sedí po Otcovej pravici nie na tróne spravodlivosti, ale na tróne milosti, aby nám vymohol odpustenie, keď sme v hriechu a pomoc k zotrvaniu, keď sa tešíme jeho priateľstvu. K tomuto trónu sa musíme stále obracať s dôverou, to znamená s takou dôverou, ktorú v nás vzbudzuje viera v dobrotu a vernosť toho Boha, ktorý sľúbil vypočutie každého, kto ho prosí s dôverou, pravda, s dôverou, ktorá je nezlomná a bezpečná.

262. Predovšetkým teda musíme dbať o to, aby sme prosili s dôverou a boli pevne presvedčení, že nám modlitba otvorí všetky poklady nebies.

263. Nepoznané Božie tajomstvo je zjavené a spočíva v tom, že Boh nás miluje, miluje nás od začiatku, od večnosti.

264. Milosť spásy nie je milosťou jedinou, ale je to reťaz milostí, ktorá sa končí milosťou konečného zotrvania. S touto reťazou milostí musí súčasne postupovať reťaz modlitieb. Keď pretrhneme svojou nedbalosťou reťaz našich modlitieb, pretrhne sa tiež reťaz milostí, ktoré vedú k spáse a zahynieme.

265. Keď sa budeme vždy modliť, iste od Boha obdržíme zotrvanie v dobrom a všetky dary, o ktoré žiadame. Pán sa predsa nemôže spreneveriť sľubu, že vypočuje každého prosebníka: „Lebo v nádeji sme spasení“ (Rim 8:24). Pre túto nádej, že sa môžeme ustavične modliť, môžeme sa považovať už za spasených.

266. Hovorí sa, že do neba si vezme-me len to, čo sme darovali za života. To je náš poklad, ktorý si máme podľa Ježišových slov zhromažďovať v nebi.

267. Ľudia pokiaľ žijú, môžu snívať. Kto zomrie, pre neho je už realita celkom iná.

268. Cesta znamená orientáciu, zameranie, stálosť, istotu. To Ježiš dáva človeku, ktorý verí. A niečo také môže darovať jedine On.

269. Boh dáva všetkým milosť modlitby, aby si mohli modlitbou získať hojnosť všetkej pomoci k zachovaniu Božieho zákona a k zotrvaní v dobrom až do smrti. Zatiaľ len na to upozorňujem, že ak sa nespasíme, všetka vina bude na nás, že sme sa nemodlili.

270. Ak veríme, že všetko je v rukách vzkrieseného Pána, potom koniec sveta, ktorý môže nastať kedykoľvek, bude aj jeho zjavným príchodom.

271. Boh nečaká od nás veľké skutky, ale z malých prejavov lásky sa buduje nebeské kráľovstvo. Dennou láskavou službou svojim blížnym sa najlepšie pripravíme aj na posledný príchod Pána, keď príde v sláve.

272. Nanebovstúpenie vlieva veľkú nádej všetkým veriacim, ale najmä tým, ktorí na zemi prežívajú ťažký životný kríž. Lebo ak majú účasť na Kristovom utrpení, budú mať účasť aj na jeho oslávení.

273. Kto Ježiša prijíma ako „cestu, pravdu a život“, prichádza k Otcovi. A to je pravým cieľom a definitívnym naplnením.

274. Veríme vôbec, že Ježiš Kristus je skutočný Boh a skutočný človek, v ktorom máme vykúpenie? Ved' iba v ňom môžeme byť spasení. Iba On dokáže uspokojiť naše ľudské túžby.

275. Tento deň je darovaný iba raz. On sa už nezopakuje. To, čo zanedbáš vykonať, už nemôžeš vrátiť. Pre večnosť sa rozhodujeme dnes, nie po smrti. Ak sa dnes rozhodneme pre Boha, pre spravodlivosť, pravdu a dobro, potom si to vo večnosti budeme užívať.

276. Dôvera v Krista nám prinesie ľútosť nad hriechmi, prinesie ľútosť a perspektívu nového človeka v novom živote.

277. Ježišov život na tejto zemi sa nekončí smrťou na kríži, ale nanebovstúpením. Je to posledné tajomstvo jeho života na tejto zemi. Je to tajomstvo vykúpenia, ktoré spolu s jeho umučením, smrťou a zmŕtvychvstaním vytvára veľkonočné tajomstvo.

278. Je ťažké rozprávať o tom, čo sme vo svojom živote nikdy nezakúsili, ani nevideli. A predsa je našou povinnosťou denne a stále viac a viac sa touto myšlienkou na večný život zaoberať.

279. Nemajme strach zo smrti, ale sa na ňu pripravujme, aby nás prijali do večných príbytkov, ktoré nám prichystal Ježiš.

280. Božie kráľovstvo je medzi nami. Teda Ježiš je tu, je s nami. Prítomný v každom jednom z nás, v každom dni a pri každej činnosti. Sme si toho vedomí? Uvedomujeme si túto veľkú pravdu? On od nás odišiel v oslávenom tele, ale prebýva s nami ako Duch.

281. Boží život, na ktorom budeme mať účasť, dá človeku takú blaženosť a duchovnú radosť, že to telesné bude už len dopĺňať našu radosť. Tento večný život je vlastne účasťou na živote samého Boha.

282. Nech je náš život na oslavu Boha, nám na spásu, mnohým naším priateľom na radosť a Cirkvi na osoh!

283. Každý z nás má u Nebeského Otca prichystaný príbytok, ubezpečuje nás o tom Ježiš. On odišiel z tohto sveta, aby nám pripravil miesto.

284. Ježiš je pravdou, ktorú nemožno stotožniť s pojmom našej pravdy. Keď ide o Božiu pravdu, myslí sa na jeho vernosť, spoľahlivosť, na ktorú sa človek môže bezpodmienečne spoľahnúť a v nej nachádza svoju spásu.

285. Kto vidí Pána Ježiša, vidí Boha. Kto je schopný ho počúvať, počúva Otca, ale taktiež, kto si ho nevšíma, odmieta Otca. Bez neho u nás niet života, niet spásy, niet cesty k Bohu.

286. Ak raz chceme žiť vo večnosti s Bohom a tešiť sa z osláveného tela, pamätajme na svoju dušu. Duša nám nestarne. Je stvorená na obraz boží. A práve preto starosť do budúcnosti o dušu je naša povinnosť.

287. Máme si uvedomiť, že Božie kráľovstvo si budujeme z dobrých skutkov, z pokorného zmýšľania o sebe, pretože aj tu si máme uvedomiť Ježišove slová, že prví budú poslednými a poslední prvými, ale i slová, že Božie kráľovstvo je pripravené pre najmenších, to znamená pre miláčikov Pána Ježiša, ktorí si zachovali svoje srdcia čisté. Preto sa učme i my z prírody. Berme si poučenie z diel Boha - Stvoriteľa a pochopte mnoho.

288. Láska nikdy nezanikne. Všetko okrem lásky sa pominie. Naša večnosť s Bohom má byť a bude jedine na našej láske.

289. Nevieme presne, ako bude náš život po vzkriesení vyzeráť. Jedno je isté, na druhej strane nás čaká Ten, ktorého môžeme milovať už tu. Jeho láska nás čaká, aby nás vzkriesila a dala nám plnosti účasť na svojom živote.

290. Pomocou viery ľudia môžu pochopiť, že Ježiš je Syn Boží, ktorý smrťou na kríži uzmieril Otca za naše hriechy, a tak nám ukázal cestu k svojmu Otcovi, teda sa stal sa pre nás „cestou“.

291. Kto však chce Pána Ježiša skutočne nasledovať, nájsť a pochopiť, musí mu uveriť, že jeho smrť je výkupnou cenou za naše hriechy. To znamená, že keď Ježiš bude vyvýšený na kríž, bude môcť uzdravovať a liečiť všetkých ľudí, ktorí sú poštípaní hriechom hada.

292. Uvedomme si, že keď nebudeme mať vieru, nebude ani vzkriesenia. Ak zvíťazí viera, zvíťazí život nad smrťou, a to je isté!

293. Bežme teda vo svojom živote za cieľom, ktorý nás čaká, ktorý nás volá a tým cieľom je náš Ježiš!

294. Odmena od Boha je trvalá, večná a istá. Boh nám pripravuje večný život ako odmenu za naše skutky. Všemohúci Bože, ktorý vidíš aj skryté veci. Nauč nás konať s čistým úmyslom a z lásky k tebe. Lebo jedine tak môžeme dostať večnú odmenu, ktorú pripravuješ tým, ktorí nehľadia na oslavu od ľudí.

295. Viera nás učí, že náš prirodzený život sa skončí v znamení prachu. Telo podľahne skaze, len duša smrťou prechádza do nového života, keď ju bude pri vzkriesení nasledovať aj oslávené telo. Kristovo utrpenie a smrť za nás končí veľkonočným aleluja, zmŕtvychvstaním, keď Kristus premohol smrť, aby sme my mali život večný.

296. S Kristom musí každý človek porovnávať seba a sami sa musíme postaviť na pravú alebo ľavú stranu od neho. Každý, kto hľadal Boha, ho nájde a zaujme miesto, ktoré mu je pripravené. Aj tí, ktorí hľadali všetko mimo Božieho kráľovstva, tiež sa stretnú s Pánom a budú veľmi prekvapení a smutní. Kristova súdna moc, to je sila oddeľovať dobré od zlého.

297. Uvedomme si, že sme v rukách Božích. Nielen vtedy, keď sa máme zle, ale i vo chvíľach radosti. Sami rozhodujeme o pokračovaní nášho života po smrti a bude to stav blaženosti alebo zatratenia. Neveríme v náhodu alebo osud. Veríme v spravodlivosť Božiu.

298. Prečo je však potrebná zhoda ľudskej a Božej vôle? Prvý dôvod je ten, aby sme boli spasení, aby sme žili tu na zemi tak, aby sme prišli do neba. Druhý dôvod je ten, že Boh stvoril človeka, a vie, čo je pre neho dobré. Vie, čo má človek robiť, aby bol šťastný a pokojný i napriek utrpeniam, ktoré na neho doliehajú.

299. Veríme, že súd nad nami bude taký, aký si zaslúžime a že bude i spravodlivý, lebo on nebude trestať za seba, ale za Otca, ktorého on udobril.

300. Myšlienka na stretnutie s Ježišom ako Sudcom nás privedie k zodpovednému prístupu k večným hodnotám.

301. Vôľa nebeského Otca a neodvratel'ný súhlas Krista urobili jeho popravu na kríži vykupiteľským činom. Všetko bolo v pláne Boha. A na svoje vykupiteľské poslanie použil aj ľudí.

302. Náš hriech, naše slabosti a nedokonalosti priviedli Ježiša k úkonu vykúpenia ľudstva. Za toto by sme sa mali Ježišovi poďakovať. Keď je to také samozrejmé, že za preukázanú službu vieme povedať ďakujem, tým viac by to malo platiť za našu večnú záchranu.

303. Veľká noc nás stavia na križovatku v našom živote.

304. Slávenie Eucharistie a na záver sprievod, nie je len naším vonkajším prejavom vďaky, lásky a úcty k Ježišovi Kristovi, ale aj prijatím Ježiša Krista za svojho Vykupiteľa, Spasiteľa a Sudcu, ktorý nás všetkých chce svojím zmŕtvychvstaním priviesť k Otcovi.

305. Veľká noc nie je záležitosťou len rozumu a citu. Sú veci, ktoré nemožno pochopiť rozumom a o ktorých sa nedá presvedčiť zmyslami. Veľká noc nás oslovuje, aby sme prosili Ducha Svätého o jeho dary. Nech Duch Svätý nám v túto noc pripomína, čo učil Ježiš, aby sme mali účasť na tajomstve lásky Najsvätejšej Trojice.

306. Pán Ježiš je dnes pred našimi očami prvým človekom, ktorý cez smrť prešiel do nového života. Do života, kde už nepodlieha žiadnej zmene a žiadnemu trestu. Tam panuje už len láska a nič opačného. Tam sa vidí Boh z tváre do tváre a až tam ho môžeme spoznať. Už teraz môžeme dosvedčovať tento nový život, pretože vzorom nám je Ježiš. To nie je žiadna hypotéza, ale skutočnosť, ktorá vychádza z krstu, ktorého význam vidíme práve vo Veľkej noci. On je prvý, ktorý prešiel do nového života.

307. Kristus sa nám dáva pri svätej omši celý za pokrm, aby nás posilnil na ceste, na ktorej hľadáme pravdu, zmysel života, svoj krásny cieľ.

308. Keď prijímame Kristov odkaz Veľkej noci, že tak ako on vstal z mŕtvych, vstaneme aj my, keď príklad a svedectvo mnohých svedkov Kristovho zmŕtvychvstania si aj my osvojujeme, sme plní radosti a vďačnosti voči Bohu, pretože Kristus nezomrel pre nás zbytočne.

309. Pohľad na Zmŕtvychvstalého dáva nám veriacim zmysel života a podnet, aby sme svoju vieru skutočne žili. Krstom sme dostali nádej pre nový život, a tak si uvedomujeme, že nie sme stvorení pre tento svet, ale že si ho máme podmaniť, aby sme raz po zásluhách mohli získať ten, ktorý nám Kristus zmŕtvychvstaním otvoril. Takto by sme mali chápať aj celkový zmysel života.

310. Pod vplyvom udalostí, ktoré si pripomíname, hľadáme prítomnosť Pána Ježiša vo svojom srdci, ktoré si však musíme očistiť od našich hriechov. Bolest' a slzy môžu zastrieť pohľad na Pána Ježiša, ale srdce ho bezpečne pozná. Pri hľadaní sa človek často ocitne pred prázdny hrobom. Tam sa často stáva, že sa objaví množstvo pochybností a úzkostí. Smrť, koniec, zánik. Pre nás platia však už iné slová. Pre nás Kristovo zmŕtvychvstanie je znamením radosti, víťazstva a nádeje.

311. Pokrstený človek sa má starať, aby v sebe uskutočňoval nového človeka, uskutočňoval všetko to, čo od neho očakáva a praje si Kristus.

312. Kristus je prvým a jediným človekom v histórii, ktorý zomrel a znova žije. Zomrel, ale žije stále. Vyjasnil nám, k čomu má poslúžiť smrť, keď povedal, že smrť má svoj zmysel, a nemusíme sa jej báť, veď je prechodom do posledného života a zároveň počiatkom nového stvorenia.

313. Udalosť, ktorá je najčerstvejšia, že Kristus vstal z mŕtvych, otriasla nimi viac ako smrť Krista. Začínajú chápať veci, ktorým nerozumeli. Uvedomujú si, že môžu znova získať vieru, aby ju už nikdy nestratili, aby úspešne dokončili svoje poslanie, na ktoré si ich Kristus povolal, aby za neho boli ochotní i zomrieť.

314. Vyprosme si silu, aby sme vedeli spoznať zmysel svojho života tu na zemi, nebáli sa smrti, ale aby naša viera vytryskla zo zmŕtvychvstania Krista ako živá voda, ktorá mení púšť na úrodnú zem.

315. Zmŕtvychvstalý Ježiš, žije výnimočný život. Toto je „Nový človek“, s akým sme sa nestretli do zmŕtvychvstania Krista. On je zároveň človek i čistý Duch. Takýto je fakt zmŕtvychvstania Krista, jediná skutočnosť, ktorá však všetko vyvracia.

316. Pre nás zmŕtvychvstanie nie je len záležitosťou slov, ale je to predovšetkým výzva k skutkom potrebným pre náš život tu na zemi a najmä pre večnosť.

317. Veriaci vedia, že svet je podriadený energii zmŕtvychvstalého Krista a že je postupne oslobodzovaný od síl, ktoré vystupujú proti Duchu Božiemu. Pokrstený človek si uvedomuje, že zmŕtvychvstanie Krista je pre neho skutočne nová hodnota, je to záruka „nového života“.

318. Pre nás je to nádherné uistenie - veríme, že Kristovou smrťou získavame i my svoj cieľ. Od tej najvýznamnejšej udalosti v dejinách sveta, keď Kristus premohol smrť a vstal z mŕtvych, sa naša cesta stala cestou, ktorá nevedie do neznáma, do neistoty, ale do večnej vlasti, do náručia Otca, do stavu, ktorý nazývame nebom či večnou blaženosťou.

319. My dnes veríme, že sa oplatí žiť pre Krista a s Kristom, aj keď ten, čo uveril v Krista, má to často tu na zemi ťažšie. Veríme, že náš život má zmysel nielen pre tento svet, ale najmä pre večný život.

320. Pane, osviet nás svojím svetlom zmŕtvychvstania, aby sme na ceste za tebou nezablúdili, vytrvali a raz s tebou vstúpili do večnej slávy.

321. Naša viera v Kristovo zmŕtvychvstanie je pre náš život veľmi dôležitá, pretože nás posilňuje, aby sme pevne kráčali k večnému cieľu a nasledovali Krista v jeho utrpení, aby sme tiež mohli obsiahnuť večnú slávu.

322. Dejiny mystického Krista začínajú jeho zmŕtvychvstaním. Zmŕtvychvstalý Ježiš chce posilniť vieru svojich učeníkov, chce ich znova zhromaždiť, aby tak položil základy pre budúce spoločenstvo Cirkvi. Chce ich poučiť o zmysle jeho smrti a o poslaní, ktoré ukončil smrťou na kríži.

323. Pre nás zmŕtvychvstalý Kristus znamená, že všetko, čo s Kristom podnikáme, má zmysel a hodnotu, pretože on je naša nádej. Tomu nás učí Cirkev, o tom hovoria evanjeliá, pravoverní svedkovia, autentickí pozorovatelia, a tak je pre nás istotou na ceste k večnému životu.

324. Ježiš je tu i dnes s nami ako s dvoma emauzskými učeníkmi, aby odstráňoval svojou milosťou naše pochybnosti, ale i našu malomyselnosť.

325. Kto chce skutočne stretnúť sa so zmŕtvychvstalým Kristom, nech sa otvorí jeho slovám a nech pristúpi k jeho stolu, kde pod spôsobom chleba a vína môže skutočne prijať jeho Telo a Krv.

326. Neexistuje iná cesta k večnosti, ako je cesta Krista. Táto cesta je totiž osvetlená Kristovým zmŕtvychvstaním. Bez tohto svetla by naša zem bola zahalená smútkom a beznádejou. A nielen zem, ale každý človek i celé dejiny ľudstva.

327. Ježišovo oslávené telo, keď má inú kvalitu, znamená, že pre neho neplatia nijaké zákony prírody, môže prechádzať cez zatvorené dvere, a predsa sa jedná o jeho telo, ktoré v bolestných mukách zomrelo na kríži.

328. Nebo sa získava len násilím. Násilím na sebe samom. Väčšou sebakontrolou, ovládaním, štúdiom, osobným svedectvom.

329. Keď hľadáme Boha, a keď Boha nachádzame v sebe a v iných, môžeme prežívať už nebo na zemi. Je správne, že využívame čas v zhode s vôľou Božou, žijeme tak s Bohom.

330. Pravdaže, naše stretnutie s Bohom sa celkom zrealizuje pri našej smrti, keď s Ježišom prejdeme po celej veľkonočnej ceste.

331. Nebo je tam, kde človek nachádza Boha, a seba v Bohu.

332. Naša oddanosť, naše modlitby - to je silná zbraň proti zlu a isté víťazstvo! Nečakáme za to odmenu tu na zemi, ako čakajú neveriaci nebo tu na zemi. Čakáme odmenu v láske, ktorú obsiahneme úplne len po stretnutí s Bohom vo večnosti.

333. Bránu neba už tu na zemi môžeme prekračovať.

334. Nebo, do ktorého vstúpil Ježiš a ktoré si pripomíname, nie je ďaleko. Je potrebné, aby sme správne chápali nebo. Kto chápe nebo ako miesto radovánok, kde duša bude mať všetko, na čo si len pomyslí, keď nebo chápe len ako uspokojenie svojich materiálnych a telesných túžob, ten má nebo ďaleko. Vtedy, keď v čistote srdca spoznáme istotu neba, je veľmi blízko.

335. Kto prijme Božie svedectvo v skutkoch Pána Ježiša, môžeme hovoriť, že to sám Boh - Otec ho dáva Ježišovi, to znamená, že taký človek počuje hlas Pána Ježiša, stáva sa jeho ovcou, a tak získa od neho večný život.

336. Boh je prítomný všade, a teda i nebo môže byť všade. Pre nás je nebo tam, kde práve sme, keď s Bohom žijeme.

337. Večnosť je radosť v Bohu. Vidieť Boha z tváre do tváre je nielen pravda, ale aj odmena, ktorej sa nedá prirovnať nič a nik. Najväčším šťastím pre človeka bude vedomie: Boh ma miluje.

338. To, čo máme, je od Boha, a má nás viesť k Bohu. Nedovoľme, aby to, čo máme, nás zotročilo, ale aby sa nám stalo schodíkom, ktorý nám umožní dosiahnuť priateľstvo s Ježišom v tomto živote a večnú blaženosť v nebi.

339. Poďakujme sa Bohu, že nám ukázal cestu do neba a vedie nás najlepšou cestou, a to cestou Božích prikázaní, sebazáporu a celkového zjednotenia sa s ním

340. Prosme o poznanie skutočnej hodnoty vecí, aby sme nepriľnuli k tomu, čo nás zatvrdí, že sa nedokážeme rozdeliť s inými a čo nás zataží natoľko, že nebudeme schopní vojsť do Božieho kráľovstva.

341. Aj my sa pevne držíme Krista spolupracujme s ním. On nechce, aby sme sa od neho odtrhli, lebo nás chce mať pri sebe v nebi. Konajme, čo od nás chce, a budeme s ním.

342. O všetko raz človek príde. Nič si neodnesie na druhý svet, len to, čo má uchované v srdci, čo mole nezožerú, hrdza nezničí, zlodej neukradne.

343. Prežime svoj život v láske, z ktorej pramení jednota, pokoj a všetko dobro. Preto žime svoj život tu na zemi ako predsieň neba. Naučme sa pozerat' na Najsvätejšiu Trojicu správne, aby sme raz mohli skutočne vidieť Boha z tváre do tváre, ako nám to sám prisľúbil.

344. Život večný a život vzkriesenia nie je pokračovaním tohto pozemského života v tom zmysle, že by bol len jeho zintenzívnením.

345. Boh je nanajvýš spravodlivý, a preto on môže rozriešiť každú nespravodlivosť. Môže vyniesť nielen spravodlivý súd, pretože je všemohúci, ale má aj moc realizovať rozsudok svojej spravodlivosti. Môže zaslúžene odmeniť, ale i potrestať každého. Jeho spravodlivosť sa prejavuje už v našom pozemskom živote, ale v plnej miere a dokonalosti sa jeho spravodlivý rozsudok naplní a uplatní vo večnosti.

346. Nakoľko nevidíme za hranice tohto sveta a života, preto nemôžeme ani dokonale posúdiť Božiu spravodlivosť, ktorá presahuje tento viditeľný svet a časný život, ale bude mať svoje završenie po smrti vo večnosti.

347. Evanjelium nám hovorí o vážnej veci, ktorej sa nemôžeme nijako vyhnúť: Boh je skutočne Pánom neba i zeme, a preto podľa toho si máme zriadiť aj svoj život. Dnes je veľa takých, ktorí by sa radi zbavili Boha, a preto každú myšlienku na Boha zamietajú. Toto však vidíme v celých dejinách vykúpenia - všetci nepriatelia Boha sú ako poľný kvet. Odkvitli a niet ich. Boh však je tu dnes tak ako včera a bude i zajtra, aj keby sme ho zapreli. Boh je predsa Pán vekov!

348. Večný život je neslýchaný život v Bohu.

349. Neničme si zásluhy pre nebo!

350. Keď však naše slová zlyhávajú, keď nimi chceme vyjadriť to, čo bezprostredne prežívame, ako by sme mohli chcieť slovami vyjadriť večný život, ktorý nás ne-slýchane prevyšuje, pretože patrí do úplne iného poriadku než je náš a vyjadruje čosi zo samotného života Božieho, na ktorom budeme mať účasť?

351. Pre nebo si človek získava zásluhy výlučne nezištnými skutkami. Takých skutkov je nám v našom živote potrebných čo najviac. Oni sú nielen ozdobou, ktorá tieto činy hodnotí, ale rovnako dáva lesk a slávu Cirkvi. Čím viac nás takéto skutky niečo stoja, tým viac sú v Božích očiach cenné.

352. Chápeme, že Boh chce od nás, aby sme konali bez svedkov, ved' Boh je všade prítomný a je náš najväčší svedok lásky. Boh chce, aby sme konali aj z nezištnej lásky, a to znamená, že za to nič tu na zemi nečakáme, ale jedine vo večnosti a už tu na zemi chceme tým chváliť Boha. Keď sa chceme viac modliť, zatvorme sa tam, kde budeme skutočne sami v rozhovore s Bohom.

353. Len viera, ktorá presahuje dimenzie prirodzenosti, len viera nám môže dať odpoveď. Viera je Boží rozmer v nás. Božiu spravodlivosť pochopíme plne až vo večnosti.

354. Vo večnosti už ľudia nepatria to-
muto svetu, ale novému životu slávy.
V tomto svete vládne hriech a nespravo-
dlivosť, neistota a pomínutelnosť. Vo več-
nom je nekonečný život lásky, spravodli-
vosti, pokoja a tým bezhraničného šťastia
v Bohu.

355. Keď budeme niekedy počuť tak
častú námietku, že Cirkev nás straší smr-
ťou, povedzme vtedy takto: Nie, Cirkev nás
nestraší smrťou! Práve naopak, Cirkev do-
káže otvoriť ústa aj tu - pri smrti, kde svet
mlčí a bezradne krčí ramenami. Cirkev do-
káže aj tu ohlasovať radostné posolstvo
pravdy vzkriesenia.

356. Máme vieryhodné dôkazy, že Boh k nám hovoril a že nám sľúbil večný život a nikto nedokáže podať protidôkaz ani proti Božej existencii, ani proti jeho posolstvu, ani proti existencii posmrtného ľudského života.

357. Chceme záruku tohto večného života? Chceme záruku tejto večnej Pravdy? Tu je! Je to večne živý Ježiš, ktorý sa nám tu dáva k požívaniu. On sám nám dáva svoje Telo a Krv a uisťuje nás, že každý, kto ho prijíma, má v sebe večný život a k tomuto životu bude raz vzkriesený!

358. Len po úzkej ceste sa dá prejsť do večného života.

359. Boh je skutočná živá osoba a život v budúcnosti - s ním alebo bez neho, si pripravujeme životom tu na zemi.

360. Pane, keď sme vypočuli a pochopili tvoje slovo, prosíme ťa, aby si nám pomohol premeniť ho na skutky, ktoré budú prejavom našej viery a postaviť sa tak na skalú, ktorá je jedinou zárukou, že vo vetre a búrke nestratíme to, čo má byť podkladom pre našu večnú odmenu.

361. Vyprosujme si, nech aj nás Pán naplní svojim pokojom, láskou a milosrdenstvom, aby sme tak mohli zažiť predsieň neba už tu na Zemi.

362. Jeden Boh je všetkého Stvoriteľ a jedine on raz bude odmieňať a trestať. Naše storočie hovorí už dnes jasnou rečou, že akákoľvek moc, samovláda, povýšenectvo nad inými musí skončiť, že jedine Boh je večný.

363. Ježiš vystrašeným učeníkom daruje svoju moc. Tak veríme, že Kristova smrť je obeta, prejav lásky za naše hriechy, a Ježišovo víťazstvo nad smrťou je pre nás najväčšia nádej na nový život. K darom, ktorými nás obdaroval pred svojou smrťou, k Eucharistii a sviatosti kňazstva, svätej omši, pripája po zmŕtvychvstaní sviatosť zmierenia.

364. Ďakujem, Pane, že tvoje slová viefy nám pomáhajú zachovať nás v tejto tvojej láske. Bez nej sme stratení. Chceme, aby si našiel aj v nás takú vieru, ktorá by nás viedla k tvojmu vykupiteľskému dielu.

365. Život je neustály pohyb. Nech naša viera je praktická, aktívna, časová. Vtedy náš život bude bohatý a hodný odmeny večného života od samého Boha.

WWW.EVANJELIZACIA.EU
Omnia Tibi

- web stránka P. Prof. Ľubomíra Stančeka, CM

STÁLE AKTUÁLNE BOŽIE SLOVO NA KAŽDÝ DEŇ

- viac ako 100 kníh - homílie, vedecké, romány...
- viac ako 3000 homílii
- viac ako 1500 denných (text+video)meditácií
- viac ako 300 nahrávok z duchovných cvičení
- viac ako 20 divadiel

VŠETKO ZADARMO O.A.M.D.G

Ak máte záujem dostávať denné meditácie
Ľubomíra Stančeka - zadarmo priamo na Váš
e-mail, pošlite svoju e-mailovú adresu na:
evanjelizacia@evanjelizacia.eu

Ľubomír Stanček

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančka 3.

Vydala

Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul
v roku 2013

Prvé vydanie

ISBN: 978-80-89570-01-0

EAN: 9788089570010

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančka 3.

160.

BOH
je Láská